Μετὰ τοῦ παρόντος φύλλου διανέμεται Ἀγγελία καὶ Δελτίον Ἐγγραφῆς εἰς τὰ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑ χαρᾶς δημοσιεύω σήμερον τὴν εἰκόνα τῆς συνδρομητρίας μου *Εὐφροσύνης Δημητρακοπούλου*, ἀνεψιᾶς τοῦ φίλου συγγραφέως καὶ δημοσιογράφου κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου, ἡ ὁποία ἔτυχε φέτος τοῦ βραβείου Μπόταση, τοῦ ἀπονεμομένου εἰς τὴν ἀρίστην τῶν ἐξωτερικῶν μαθητριῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείου.

Καὶ τὸ Ράλλειον βραβεῖον, διὰ τὸ ὁποῖον διαγωνίζονται αἱ ἐσωτερικαὶ μαθήτριαι, ἔλαβε φέτος μαθήτρια ὄχι ξένη εἰς τὸν κύκλον μας, — ἡ *Ζωὴ Ἀναστασίου*, ἡ ὁποία ἔως πέρυσι ἦτο συνδρομήτριά μου καὶ εἶχε τὸ ψευδώνυμον *Ἀθῶα Ποιμενίς*. Ἐπειδὴ ὅμως, κατὰ σύμπτωσιν ὡς μανθάνω, δὲν ἀνενέωσε τὴν συνδρομήν της καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἶνε πλέον εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν, δὲν δύναμαι νὰ δημοσιεύσω καὶ τὴν εἰκόνα της, μεθ' ὅλην τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθην διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς φίλης μου. Λυποῦμαι πάρα πολὺ δι' αὐτὸ ἀλλ' ἐδήλωσα, ὅτι μόνον τῶν ἐν ἐνεργείᾳ συνδρομητριῶν θὰ δημοσιεύω τὰς εἰκόνας, ὅταν βραβεύωνται, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κάμω παραστυπίαν, ἡ ὁποία πιθανὸν καὶ νὰ παρεξηγεῖτο.

ΤΟ «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ»

Ἡ διεύθυνσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Πινακοθήκη», ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς φωτοτυπικῶς ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔργα τοῦ Γύζη, τοῦ μεγάλου Ἕλληνος ζωγράφου, τὸ «Κρυφὸ Σχολεῖο». Ἡ εἰκὼν αὕτη, ὡς ἐκ τοῦ θέματός της, ἐνδιαφέρει ἐξόχως τοὺς Ἑλληνοπαίδας, καὶ νομίζω ὅτι κάθε παιδικὸν δωμάτιον πρέπει νὰ στολισθῇ μὲ αὐτήν. Ἡ φωτοτυπία εἶνε πάρα πολὺ ἐπιτυχημένη καὶ μεγάλη ὅσον δύο ὁμοῦ σελίδες τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τοῦ πλατέος τῆς περιθωρίου. Παντοῦ πωλεῖται φράγκα τρία. Ἀλλ' ἐξαιρετικῶς, χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἡ διεύθυνσις τῆς «Πινακοθήκης» παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» τὴν λαμπρὰν αὐτὴν φωτοτυπίαν *μόνον ἀντὶ φράγκων δύο (2).* Ὅποιος λοιπὸν θέλει νὰ στολίσῃ τὸ δωμάτιόν του μὲ τὴν θαυμασίαν εἰκόνα τοῦ Γύζη, ἂς μοῦ στείλῃ δύο φράγκα καὶ θὰ τὴν λάβῃ ἀσφαλῶς. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ περάσουν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου καὶ νὰ τὴν ἀγοράσουν.

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ὁ κύριος Βαρῶνος Μυγχάουζεν, ὁ διάσημος περιηγητὴς καὶ διασημότερος ψεύστης, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἐκρύφθη τόσον καλὰ διὰ νὰ μὴ τὸν καταπιῇ ὁ κροκόδειλος, ἐν τούτοις: ἀνακαλύπτεται μόλις στραφῇ τὸ φύλλον οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιᾷ πλευρὰ τῆς εἰκόνος νὰ γίνῃ βάσις. Θά τον ἰδῆτε τότε ἐσφηνωμένον ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ ἑνὸς δένδρου ἕως τὴν ρίζαν τοῦ ἄλλου, μεταξὺ τῶν ὀνύχων τοῦ τέρατος καὶ τῶν κάτωθεν ὑδροβίων φυτῶν, ὅπως τὸν βλέπε καὶ ἀπέναντι.

Ἡ πληθώρα τῆς ὕλης μ' ἐμποδίζει πάλιν νὰ παντήσω ἐν ἐκτάσει εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολὰς αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος. Θὰναβάλω μερικὰς διὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, θὰ παραλείψω δὲ καὶ ὅλας τὰς Πληροφορίας καὶ τοὺς Ἀσπασμούς.

Μίαν ἐξαίρεσιν μόνον θὰ κάμω διὰ τὸν *Θεαγένην*, ὁ ὁποῖος, καθὼς βλέπετε εἰς τὰς Δημοσιεύσεις, ἐκδίδει προσεχῶς ἓν βιβλίον του, — «Ροδοδάκτυλος Ἠώς» ὀνομάζεται - καὶ πρέπει νὰ σᾶς τὸ συστήσω. Ὑποθέτω ὅτι καλὰ πράγματα θὰ ἔχῃ μέσα, ἂν κρίνω ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀπὸ τὴν ἐν γένει δρᾶσιν τοῦ φίλου μου αὐτοῦ εἰς τὸν κύκλον μας. Ἄλλως τε ὡς φίλοι καὶ συνάδελφοι πρέπει νὰ βοηθῆσθε ἀμοιβαίως, καὶ ὅταν ἕνας ἀπὸ σᾶς ζητῇ νὰ ἐκδώσῃ τὸ πρῶτον του βιβλίον, ὀφείλετε νὰ ἐγγραφῆσθε ὅσοι δύνασθε.

Μίαν ἐξαίρεσιν καὶ διὰ σέ, *Βοσκὲ τῆς Ἐρήμου*. Στεῖλε μου σὲ παρακαλῶ, τὴν διεύθυνσίν σου, διότι τὴν ἔχασα καὶ δὲν ἠξεύρω ποῦ νὰ σου στείλω κάτι τετράδια Μ. Μυστικῶν.

Ἑρμῆ τῶν Κυθήρων (Ο. Ν.) σοῦ ἐγκρίνω τὸ νέον ψευδώνυμον ποῦ ἐπιθυμεῖς, καὶ ἀναμένω ἐπιστολήν σου «μὲ περισσότερα καὶ καθαρότερα.»

Κύκλειον Ἆσμα, πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς... Ἐννοεῖς;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἔλλην Βῶρκε* (Μ. Β αὐτό, ἤτο ἐλεύθερον·) *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν* (Ε. Σ.) καὶ *Μαΐρην Προσωπιδοφόρον* (Α. Η.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: *ἡ Κόρη τῶν Ἄλπεων* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Μικρὰν Κατεργάραν*, *Ἀριάδνην τῆς Κρήτης* καὶ *Νέον Ναύτην* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — *ὁ Πλευριτωμένος Γάτος* μὲ τὴν *Χιωτοπούλαν*, *Χρυσοθήραν τῆς Ἀφρικῆς*, *Μυστικὸν Ψευδώνυμον*, *Ζὶκ-Ζὰκ* καὶ *Χαραυγήν*· — τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* μὲ τὴν *Εὔθυμον Κόρην* καὶ *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*· — *ἡ Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Ἄνθος Ἀνθέων* καὶ *Πειραϊκὴν Ἀέρα* — *ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Μαραμένον Φύλλον* (μὲ τόνομά του,) *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* καὶ *Ἔνδοξον Ψαριανήν*· — *ὁ Παρδαλὸς Γάτος* μὲ τὸ *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* (διὰ νὰντιλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Θεαγένην*, *Ἑαρινὸν Ἄρωμα*, *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Σαρδανάπαλον*· — *ὁ Ἀτίθασσος* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Σκαφιδάκι*, *Ξανθὴν Βωΐτσα* καὶ *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* (ὡμίλησεν ὁ ἴδιος ὁ Κασκαμπέλ, διότι ἦτο καὶ ἐγκαστρίμυθος·) *Μέλλουσαν Καλόγρηαν* (αὐτὸ συμβαίνει κάποτε· τὰ τετράδια λερώνονται κι' ὀδὸν ἴσως, ἂν εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ στείλῃς ἓν ἄλλο, θὰ ἦτο καλλίτερα) *Ἀστραπᾶσαν Ἐλπίδα* (χαίρω ὅτι τὸ διήγημά μου ἐκεῖνο συνετέλεσε νὰ πάρῃ ἄριστα·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (ἔστειλα·) *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος*, *Αἰκατερίνην Πολλάκη* (ἔλαβον·) *Καραμπαμπᾶν* (χαίρω πολὺ ποῦ θά μου γράφῃς τώρα τακτικά·) *Ἐρεσίαν Κόρην* (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) *Ἀνεμοζάλην* (τί κρῖμα ποῦ δὲν ἔχω σήμερα τόπον διὰ πληροφορίας!) *Κρητικὸν Κάστανον* (ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν ζωγραφιάν·) *Νέμον* (εἰς τὴν πατρίδα σου ἔχω δύο συνδρομητάς: τὸ *Ἀρσάκειον τοῦ Γαλατερῆ* καὶ τὸ *Κῦμα τῆς Ἀμάστριδος*, οἱ ὁποῖοι εὐχαρίστως θὰ μάθουν ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰνταλλάξῃς μετ' αὐτῶν Μ. Μυστικὰ καὶ μὲ τὰ ὀνόματά των·) *Ἀτρόμητον Ἱεροπόστολον* (εὖγε διὰ τὰς μεταφράσεις· δυστυχῶς ὅμως δὲν δημοσιεύω μεταφράσεις τῶν συνδρομητῶν μου, ἀλλὰ μόνον τῶν συνεργατῶν μου·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* (καμμίαν πληροφορίαν σήμερα· τοῦ ψευδωνύμου ἐκείνου ἠμπορεῖς νὰ κάμῃς χρῆσιν, ἀλλὰ σοῦ λέγω ὅτι δὲν μου ἀρέσει, διότι κανεὶς δὲν θά το ἐνοήσῃ, καὶ οὔτε εἶνε εὔκολον, ἀλλ' ἀπεναντίας δυσκολοπρόφερτον·) *Ἀετὸν τοῦ Ὀλύμπου* (διατί στέλλει καὶ αἰνίγματα; δὲν εἶδες τί λέγει ὁ ὁδηγός;) *Ἀταβύριον Ῥόδου*, ([ΕΕ] καὶ διὰ τὰς νέας Αἰγυπτιακὰς Σελίδας·) *Χωλὸν Διάβολον*, ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· πολὺ μ' εὐχαρίστησες ποῦ μου ἔστειλες τὴν φωτογραφίαν σου· εἶσε νὰ βραβευθῇς γρήγορα διὰ νά μου στείλῃς καὶ μεγαλητέραν πρὸς δημοσίευσιν·) *Ἀμαρυλλίδα* (ἐστάλησαν) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* κπλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ἰουλίου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Αὐγούστου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

292. Λεξίγριφος.

Εἴδες αἰνίγματα ἱκανά,
Ἰδὲς καὶ τοῦτο τώρα:
Μὲ νόταν καὶ μὲ σατανᾶ
Κάποια θὰ εὕρῃς χώρα.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα.

293. Στοιχειόγριφος.

Σὲ μαγεύει ἡ ὡραία ὄψις·
Τὸ κεφάλι του ἂν κόψῃς,
Χάνεται ὅλον του τὸ κάλλος
Καὶ ἐξ ἄλλου γίνεται ἄλλος.

Ἐστάλη ὑπὸ Λευκοθέας Κλωσσίδου.

294. Αἴνιγμα.

Μὲ βλέπεις ὅταν στέκεσαι,
Σὰν περπατεῖς μὲ χάνεις·
Ὅταν πεινᾷς δὲν με θωρεῖς
Θὰ μ' ἤθης σὰν πεθάνῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαιγένους.

295. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον ἐτὸ ὑγιὲς καὶ σῶον.
Τὸ δεύτερόν μου παριστᾷ ἕνα παμφάγον ζῷον.
Τὸ τρίτον μου ἔχει θυμόν, — μὰ διατί δὲν ξεύρεις.
Σὸ τέταρτον ἓν φρόνιμον ἐπίθετον θὰ εὕρῃς.
Τὸ πέμπτον μου εἶνε καρπὸς ποῦ ὅλους μεγαλόνει.
Καὶ τέλος ἕνα κτητικὸν τὸν ρόμβον συμπληρόνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πενθούσης Καρδίας.

296-297. Ἀστεῖα Παρορά ματα.

1.— Ἔχυσα ἐν ἀστεῖον πανόραμα.
2.— Ἔπλεε τόσον, ποῦ ἦταν μία κηδεία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερκυραδοπούλου.

298. Συμπλήρωσις φράσεως.

Ἀντικατασταθοῦν τἀποσιωπητικὰ διὰ τῶν καταλλήλων οὐσιαστικῶν:

Ἡ δύναμις τοῦ ταύρου ἔγκειται εἰς τὰ....., τοῦ κάπρου εἰς τοὺς ....., καὶ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ .....

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου

299. Μαγικὸν γράμμα μετὰ συλλαβικῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ νἀποτελοῦν ἀρχαίαν βασιλοπούλαν. — *Τῆτος, ρῆσις, ἀρκῶ.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου

300. Φωνηεντόλιπον.

ν θ ρ π - ν - τ - ξ ρ ς
τ - κ μ ς - θ - τ - ρ ς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Παλαμηδίου

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Αἱ λέξεις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας] λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις. - Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον]

Ὁ *Θεαγένης* λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ ὀπλώσῃ εἰς τοὺς μεγαλητέρους τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» ὅτι ἐκδίδει προσεχῶς βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ροδοδάκτυλος Ἠώς,» ἤτοι συλλογὴν διηγημάτων, ποιημάτων κτλ. ἁπάντων πρωτοτύπων αὐτοῦ ἔργων, καὶ ὁ βουλόμενος νὰ ἐγγραφῇ ἢ νὰ λάβῃ Ἀγγελίαν δύναται νἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν κ. Δημήτριον Δημητριάδην chez M. Efstratios Apostolidés, Manufacture des tabacs de Djoubali, Constantinople. Τιμᾶται φράγκων δύο. (Α—42)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἰουλίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 29

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια.)

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΩΝ

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν ἐννοοῦσε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπανίδῃ πλέον τὸν συνταγματάρχην του. Καὶ ἔγιναν τότε διάφορα διαβήματα, μὲ σκοπὸν νἀνακαλυφθῇ τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἀπέλθῃ διὰ νὰ θάψῃ τὴν ἀπηλπισμένην του ζωήν, μακρὰν ὅλων ἐκείνων τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσῃ, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνε τὸ τελευταῖον χαῖρε...

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ κοράσιον ἐμεγάλονεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν θετῶν του γονέων. Δώδεκα ἔτη παρῆλθον, χωρὶς νὰ κατορθώσουν οἱ Ἐρεδιᾶ νὰ συλλέξουν καμμίαν πληροφορίαν περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς μικρᾶς Παυλίνας. Ἐπὶ τέλους ἔμαθαν ὅτι μία κυρία Κερμώρ, ἐπιδάτις τοῦ Νόρτων, ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ κορασίου, καὶ ὅτι ὁ σύζυγός της, ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ, ἔζη ἀκόμη.

Ἡ Παυλίνα ἦτο τότε παιδίσκη δωδεκαέτις, καὶ ἐφαίνετο ὅτι θὰ γίνῃ νεᾶνις χαριτωμένη Μορφωμένη, σεβαρά, μὲ βαθεῖαν συναίσθησιν τῶν καθηκόντων της, κατεῖχε δύναμιν χαρακτῆρος ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας της καὶ τοῦ φύλου της. Οἱ Ἐρεδιᾶ ἐνόμισαν ὅτι δὲν εἶχον δικαίωμα νά τη ἀποκρύψουν τὰς πληροφορίας ἐκείνας, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ διάνοια τοῦ κορασίου ἐφάνη φωτισθεῖσα ὡς ὑπὸ φωτὸς σταθεροῦ. Ἐπίστευσεν ὅτι, ὁ προορισμός της ἦτο νὰ ἐπανεύρῃ τὸν πατέρα της. Ἡ πεποίθησις αὕτη ἔγινεν ἡ συνήθης της σκέψις, ὁ μόνος της στοχασμός, ἡ ἐπίμονος ἰδέα, ἡ ὁποία τὴν κατεῖχε καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἔζη...

Ἂν καὶ τόσον εὐτυχής, τόσον φιλοστόργως ἀνατρεφομένη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅπου διέρρευσεν ἡ παιδική της ἡλικία, ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ νὰ φύγῃ, νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα της... Ἔμαθεν, ὅτι ὁ συνταγματάρχης εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὴν Βρεττάνην, εἰς μίαν πολίχνην πλησίον τῆς Νάντης, τῆς πατρίδος του. Ἔγραψαν, διὰ νὰ πληροφορηθοῦν ἂν ἔμενεν ἀκόμη εἰς τὸ Σαντεναί.

Καὶ ὡς μόνη ἀπάντησις, ἦλθεν ἡ φοβερὰ εἴδησις, ὅτι ὁ συνταγματάρχης εἶχε γίνῃ ἄφαντος πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν!

Τότε ἡ δεσποινὶς Κερμὼρ καθικέτευσε τοὺς θετούς της γονεῖς νὰ την ἀφίσουν νἀπέλθῃ εἰς Εὐρώπην. ... Θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὴν Γαλλίαν. . . εἰς τὴν Νάντην... Θὰ προσεπάθει νἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα τῇ παρίστανον ὡς χαμένα... Ἂν ἀπέτυχον οἱ ξένοι, ἡ θυγάτηρ ὅμως, ὁδηγουμένη ἀπὸ τὸ ὁρμέμφυτον μόνον, ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ...

«Ὅταν τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας της...» (Σελ. 230, στ. 6'.)

Τελοσπάντων, οἱ Ἐρεδιᾶ συγκατετέθησαν, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα. Οὕτως ἡ δεσποινὶς Κερμὼρ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἀβάναν, καὶ μετὰ ταξεῖδιον αἴσιον, ἔφθασεν εἰς Νάντην, ὅπου δὲν εὗρε παρὰ μόνον τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ἀγνοοῦντα ἀκόμη τί ἀπέγινεν ὁ συνταγματάρχης του.

Φαντασθῆτε τὴν συγκίνησιν τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου, ὅταν ἡ κόρη ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐπίστευον ἀπωλεσθεῖσαν ἐκ νηπιακῆς ἡλικίας μετὰ τοῦ Νόρτων, ἐπαρουσιάσθη αἴφνης εἰς τὸν ἐξοχικὸν οἰκίσκον τοῦ Σαντεναί! Δὲν ἤθελε νά το πιστεύσῃ, καὶ ἠναγκάσθη νά το πιστεύσῃ. Τὸ πρόσωπον τῆς Παυλίνας τῷ ὑπενθύμιζε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πατρός της, τοὺς ὀφθαλμούς του, τὴν φυσιογνωμίαν του... Ἔβλεπεν ὅλην ἐκείνην τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν

ὁμοιότητα, τὴν ὁποίαν ἔχουν μεταξύ των οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς. Ὅθεν ἐδέχθη τὴν νεάνιδα ἐκείνην ὡς ἄγγελον, τὸν ὁποῖον τῷ ἔστελλεν ὁ συνταγματάρχης του ἀπὸ ἐκεῖ - ἐπάνω...

Ἀλλά, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ λοχίας εἶχεν ἤδη ἀποβάλῃ κάθε ἐλπίδα νὰ νακαλύψῃ εἰς ποῖον μέρος ἐκρύπτετο ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ. Ὅσον διὰ τὴν Παυλίναν, αὕτη ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ πλέον τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Τὴν περιουσίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ἦτο πρόθυμος νὰποδώσῃ, θὰ τὴν μετεχειρίζοντο καὶ οἱ δύο ἀπὸ κοινοῦ, διὰ νὰ ἐπιχειρήσουν νέας ἀναζητήσεις.

Εἰς μάτην ἐπέμεινεν ἡ οἰκογένεια Ἐρεδιᾶ νὰ ἐπαναφέρῃ πλησίον της τὴν δεσποινίδα Κερμώρ. Ἐδέησε νὰ ὑποκύψουν εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ νὰ τὴν ἀποχωρισθοῦν. Ἡ Παυλίνα ηὐχαρίστησε τοὺς εὐεργέτας της δι' ὅ,τι εἶχον κάμῃ ὑπὲρ αὐτῆς... Ἡ καρδία της ἐξεχείλιζεν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους διὰ πολὺν καιρὸν βέβαια δὲν θὰ ἐπανέβλεπε... Ἀλλά, δι' αὐτήν, ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ ἔζη ἀκόμη, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ πιθανώτερον, ἀφ' οὗ καμμία εἴδησις περὶ θανάτου δὲν εἶχεν ἔλθῃ οὔτε εἰς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, οὔτε εἰς τοὺς ἐν Βρεττάνῃ φίλους του... Θά τον ἀνεζήτει καὶ θά τον ἐπανεύρισκεν... Εἰς τὴν πατρικὴν στοργὴν ἀνταπεκρίνετο τὸ υἱϊκὸν φίλτρον, μολονότι πατὴρ καὶ θυγάτηρ δὲν εἶχον γνωρισθῇ ποτέ. Ὑπῆρχε μεταξύ των καί τους συνήνωνε δεσμὸς τόσον ἰσχυρός, ὥστε τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νά τον θραύσῃ!

Ἡ νεᾶνις λοιπὸν ἔμεινεν εἰς τὸ Σαντεναὶ μὲ τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, καὶ ἄλλο δὲν ἐζήτει, ζῶσα ἐκεῖ, εἰμὴ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τρέξῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πατρός της. Ἀλλὰ πόθεν νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τοῦ ἀπόντος;... Πρὸς ποῖον νἀποταθῇ;... Μήπως ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν εἶχεν ἐξαντλήσῃ ὅλα τὰ μέσα, χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε;...Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ εἶχεν ἐκπατρισθῇ, διότι ἐνόμιζεν ἑαυτὸν μόνον εἰς τὸν κόσμον!.. Ὢ, ἐὰν ἤξευρεν ὅτι ἡ κόρη του, σωθεῖσα ἀπὸ ναυάγιον, τὸν ἀνέμενεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν!...

Πολλὰ ἔτη παρῆλθον. Οὐδεμία ἀκτὶς εἶχε διαπεράσῃ τὰ σκότη. Καὶ βεβαίως τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον περιεκάλυπτε τὸν συνταγματάρχην, θὰ ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ μένῃ ἀνεξιχνίαστον, ἐὰν δὲν ἐγίνετο μία πρώτη ἀποκάλυψις, ὅλως ἀπροσδόκητος, ὑπὸ τὰς ἀκολούθους περιστάσεις.

Δὲν ἐλησμονήθη, ὅτι μία ἐπιστολή, ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου, ἔφθασεν εἰς Νάντην τῷ 1879. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προήρχετο ἐξ Ἁγίου Φερνάνδου τοῦ Ἀταβάπου, τῆς Βενεζουέλας, τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν συμβολαιογράφον τῆς οἰκογενείας Κερμώρ, ἐπραγματεύετο περὶ ὑποθέσεως ὁλωσδιόλου προσωπικῆς, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ κανονισθῇ. Ἀλλὰ συγχρόνως συνιστᾶτο εἰς τὸν συμβολαιογράφον, νὰ κρατήσῃ ἀπολύτως μυστικὴν τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Ὁ συμβολαιογράφος ἀπέθανε μετά τινα καιρόν, ὅταν ἀκόμη ἡ Παυλίνα Κερμὼρ εὑρίσκετο εἰς τὴν Μαρτινίκην, καὶ ὅταν κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο κόρη τοῦ συνταγματάρχου. Μόνον μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εὑρέθη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ ἀποθανόντος, καὶ μετὰ δεκατρία ὅλα ἔτη ἀφότου ἐστάλη. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ κληρονόμοι του, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν τὴν ἱστορίαν τῆς Παυλίνας Κερμώρ, τὴν ἐγκατάστασίν της εἰς Σαντεναὶ καὶ τὰ διαβήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμῃ διὰ νἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ πατρός της, — ἔσπευσαν νά τῃ ἀνακοινώσωσι τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολήν.

Ἡ Παυλίνα Κερμὼρ ἦτο τότε ἐνηλιξ Ἀφότου ἔζη πλησίον,— καὶ θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ «ὑπὸ τὴν μητρικὴν πτέρυγα» —τοῦ γηραιοῦ συστρατιώτου τοῦ πατρός της, ἡ ἀνατροφὴ τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ Ἐρεδιᾶ, συνεπληρώθη δι' ὅλων τῶν νεωτέρων παιδαγωγικῶν μεθόδων.

Φαντάζεταί τις τι ἠσθάνθη, ὑπὸ ποίου ἀκατανικήτου πόθου κατελήφθη, ὅταν τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο ἔπεσεν αἴφνης εἰς τὰς χεῖράς της!..

Δι' αὐτοῦ ἀπέκτα τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ, τῷ 1879, εὑρίσκετο εἰς Ἅγιον Φερνάνδον. Ἂν ἠγνόουν τί ἀπέγινεν ἔκτοτε, τουλάχιστον ὑπῆρχεν ἐδῶ ἓν τεκμηριον,—τὸ πολυπόθητον τεκμήριον,— τὸ ὁποῖον ἐπέτρεπε νὰ γίνουν τὰ πρῶτα βήματα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐρεύνης.

Ἔγραψαν πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, ἔγραψαν ἐπανειλημμένως... Αἱ ἀπαντήσεις ἦσαν πάντοτε αἱ ἴδιαι... Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε τὸν συνταγματάρχην Κερμώρ... κανεὶς δὲν ἐνθυμεῖτο νὰ ἦλθεν ἢ νὰ διέμεινε ποτὲ εἰς τὴν πολίχνην... Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστολὴ ἀπέκλειτε πᾶσαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν!

Ἀφ' οὗ τὰ πράγματα εἶχον οὕτως, τὸ καλλίτερον δὲν ἦτο νὰ ὑπάγῃ κανεὶς εἰς Ἅγιον Φερνάνδον;... Βεβαίως. Ὅθεν ἡ νεᾶνις ἀπεφάσισε νἀπέλθῃ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ ἄνω Ὀρενόκου.

Ἡ δεσποινὶς Κερμὼρ διετήρει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν οἰκογένειαν Ἐρεδιᾶ. Ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασίν της εἰς τοὺς θετούς της γονεῖς, καὶ οὗτοι, μολονότι ἀναγνωρίζοντες τὰς δυσχερείας τοιούτου ταξειδίου, δὲν ἠμπόρεσαν παρὰ νά την ἐπιδοκιμάσουν.

Ἀλλ' ἂν ἡ Παυλίνα Κερμὼρ συνέλαβε τὸ τολμηρὸν τοῦτο σχέδιον, ἦτο ἐπόμενον ὅτι θά το ἐπεδοκίμαζε καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης;... Δὲν θὰ ἠρνεῖτο ἆρά γε τὴν συγκατάθεσίν του;... Δὲν θὰ ἐνθίστατο εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἡ Παυλίνα ἐθεώρει καθῆκόν της;.. Δὲν θὰ ἐναντιοῦτο, φοβούμενος τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους θὰ διέτρεχεν ἐκείνη εἰς τὰς ἀπωτάτας χώρας; τῆς Βενεζουέλας;..Νὰ διανύσῃ τόσα χιλιόμετρα!..νἀναλάβῃ τοιαύτην παράτολμον ἐπιχείρησιν νεαρὰ κόρη... ἔχουσά ὡς ὁδηγὸν μόνον ἕνα γεροντα στρατιώτην... διότι ἂν ἔφευγε, δὲν θά τὴν ἄφινε βέβαια νὰ φύγῃ μόνη...

—Καὶ ἐν τούτοις, ὁ καλός μου Μαρσιάλης ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ, εἶπεν ἡ Παυλίνα, περατοῦσα τὴν διήγησιν ταύτην, ἡ ὁποία ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς δύο νέους τὸ μυστήριον τοῦ παρελθόντος της.

—Ναί, ἀλλὰ τώρα τὸ μετανοῶ πολύ, ἀπεκρίθη ὁ γηραιὸς στρατιώτης, διότι μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις...

—Τὸ μυστικόν μας ἀπεκαλύφθη! προσέθεσεν ἡ νεᾶνις μειδιῶσα. Τώρα πιὰ οὔτε σὺ εἶσαι θεῖός μου, οὔτε ἐγὼ εἶμαι ἀνεψιός σου. Ἀλλ' ὁ κύριος Ἑλλὼκ καὶ ὁ κύριος Πατὲρν δὲν θὰ ποῦν τίποτε εἰς κανένα. Ἀλήθεια, κύριε Ἑλλώκ;

— Εἰς κανένα, δεσποινίς!

— Ὄχι δεσποινίς, κύριε Ἑλλώκ, ἔσπευσε νὰ διορθώσῃ ἡ Παυλίνα, καὶ δὲν πρέπει νὰ πάρετε τὴν κακὴν συνήθειαν νά με ὀνομάζετε ἔτσι.: Εἰς τὸ τέλος θὰ προδοθῆτε... Παῦλον νά με λέτε, ἁπλούστατα Παῦλον!

— Ναί, Παῦλον...συντομώτατα...καὶ κάποτε ἀγαπητόν μας Παῦλον, ἔτσι χάριν ποικιλίας, εἶπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Τώρα, κύριε Ἑλλώκ, ἐξηγεῖτε τὶ ἀπῄτησεν ἀπὸ ἐμὲ ὁ καλός μου Μαρσιάλης. Ἔγινε θεῖός μου καὶ ἔγινα ἀνεψιός του... Ἐφόρεσα ἀγορίστικα, ἔκοψα τὰ μαλλιά μου, καὶ ἔτσι μεταμορφωμένη ἔφθασα εἰς Καρακάσην. Ὡμιλοῦσα τὰ ἱσπανικὰ ὡς μητρικήν μου γλῶσσαν, —καὶ αὐτὸ μὲ ὠφέλησε πολὺ εἰς τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου,— καὶ ἰδοὺ τώρα εἶμαι εἰς Ἅγιον Φερνάνδον...Ἔπειτα, ὅταν σὺν Θεῷ ἐπανεύρω τὸν πατέρα μου, θὰ γυρίσωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην δι' Ἀβάνας. Θέλω νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν καλὴν οἰκογένειαν πού τον ἀντικατέστησε πλησίον τῆς θυγατρός του... καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν καὶ οἱ δύο τόσην εὐγνωμοσύνην.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Παυλίνας Κερμὼρ ἐπλησιάσθησαν δακρύων, ἀλλὰ συνῆλθε καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ὄχι, θεῖέ μου, ὄχι· δὲν πρέπει νὰ παραπονῆσαι ποῦ ἀπεκαλύφθη τὸ μυστικόν μας. Ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησεν, ὅπως θέλημά του ἦτο νἀπαντήσω εἰς τὸν δρόμον μου δύο συμπολίτας, δύο φίλους τόσον

ἀφωσιωμένους... Καὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ πατρός μου, κύριοι, σᾶς εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐκάματε... καὶ δι' ὅσα ἔχετε ἀπόφασιν νὰ κάμετε ἀκόμη.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλὼκ καὶ τὸν Γερμανὸν Πατέρν, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐθλιψαν ἐγκαρδίως.

Τὴν ἐπαύριον, οἱ δύο νέοι, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος, — οὕτω θά τον ὀνομάζωμεν καὶ ἡμεῖς, ἐφ' ὅσον τὸ ἀπαιτοῦν αἱ περιστάσεις,—ἀπεχαιρέτισαν τοὺς κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίναν, οἱ ὁποῖοι ἡτοιμάζοντο νὰ ἐξερευνήσουν τὸν Γουαβιάρην καὶ τὸν Ἀταβάπον. Οἱ τρεῖς γεωγράφοι δὲν ἔβλεπον ἄνευ φόβου τὸ παιδίον ἐπιχειροῦν ταξείδιον διὰ τοῦ ἄνω Ὀρενόκου, μολονότι θὰ εἶχε καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν δύο συμπολιτῶν του. Καὶ ἐκφράζων ὁλονὲν τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἐπιτυχίας τοῦ ἐγχειρήματος, ὁ κ. Μιγκὲλ τῷ εἶπεν:

— Ἴσως θά μας εὕρῃς ἐδῶ, εἰς τὴν ἐπιστροφήν σου, ἀγαπητόν μου παιδί, ἐὰν οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ δὲν κατορθώσωμεν νὰ συμφωνήσωμεν.

Τέλος, ἀφ' οὗ ἐδέχθησαν τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς τοῦ διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος τοῖς ἔδωκε συστατικὰ γράμματα διὰ τὰς ἀρχὰς τῶν κυριωτέρων χωρίων τοῦ ἄνω Ὀρενόκου, καὶ ἔπειτα τὰς εὐχὰς τοῦ γέροντος Μιραμπάλ, ὁ ὁποῖος ἐθλιψε τὸν Παῦλον ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὁ Ἑλλώκ, ὁ Πατέρν, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μαρσιάλης ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὰ πλοιάριά των, ἕτοιμα νὰ ἐκπλεύσουν.

Οἱ κάτοικοι ἠθέλησαν νὰ παρευρεθοῦν κατὰ τὸν ἔκπλουν. Ζητωκραυγαὶ ἐχαιρέτισαν τὰ δύο πλοιάρια, ὅταν ἀφῆκαν τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, καὶ παρακάμψαντα τοὺς βράχους, οἱ ὁποῖοι ὀρθοῦνται παρὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Γουαβιάρη καὶ τοῦ Ἀταβάπου, εἰσῆλθον εἰς τὸν Ὀρενόκον καὶ ἐξηφανίσθησαν, διευθυνόμενα πρὸς ἀνατολάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ἡ Μορίσκη καὶ ἡ Γαλλινέττα ἐκυβερνῶντο, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ, ὑπὸ τοῦ Πάρσαλ καὶ τοῦ Βαλδέζ. Μὲ τὸν Πάρσαλ καὶ τοὺς ναύτας του, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατὲρν δὲν ἐδοκίμασαν καμμίαν δυσκολίαν, ὡς πρὸς τὴν παράτασιν τοῦ ταξειδίου. Ἐπειδὴ τοὺς εἶχον συμφωνήσῃ διὰ ταξείδιον ἀπεριορίστου διαρκείας, ὀλίγον ἐνδιέφερε τοὺς γεννταίους αὐτοὺς ἄνδρας ἂν θὰ ἐξηρεύνων τὸν Ὀρενόκον μέχρι τῶν πηγῶν του ἢ οἱονδήποτε ἄλλον παράποταμον, ἤρκει μόνον νὰ ἦτο ἐξησφαλισμένη καλὴ ἀντιμισθία.

Ἐπίσης καὶ ὁ Βαλδὲζ συγκατετέθη εὐχαρίστως, ὅταν ὁ λοχίας Μαρσιάλης τῷ ἐπρότεινε παράτασιν τῆς ἐκμισθώσεως.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΙΔΑ

Μία μητέρα μοῦ παρεπονεῖτο κάποτε γιὰ τὰ παιδιά της.

— Εἶνε ἄτακτα πολύ, μοῦ ἔλεγε. Ὅλο στὰ παιγνίδια ἔχουν τὸν νοῦν τους. Μόλις γυρίσουν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, πέταμα τὴ σάκκα καὶ ἀμέσως κάτω 'στὸ περιβόλι. Καὶ ποῦ νά τα μαζεύσῃς! Πρέπει νὰ νυκτώσῃ, γιὰ νά τα πείσω νἀρθοῦν ἐπάνω καὶ νὰ πάρουν τὸ βιβλίον τους!...

—Κ' εἶνε μεγάλα τὰ παιδιά σας, κυρία μου; ἐτόλμησα νά την ἐρωτήσω.

— Μεγάλα, βέβαια! Τὸ ἕνα ἑπτὰ καὶ τὸ ἄλλο πέντε ἐτῶν!..

Καὶ ἡ κυρία, ἀφοῦ μοῦ ἔδωσε τὴν σπουδαιοτάτην αὐτὴν πληροφορίαν, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸν ἐξάψαλμον κατὰ τῶν παιδιῶν της.

— Παιδιὰ εἶνε αὐτά; παιδιά;

— Παιδιά, κυρία μου. Τί τὰ ἠθέλατε νὰ εἶνε; Γεροντόπαιδα;

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἐτελείωσε καὶ ἡ ὁμιλία μας. Εἶχα πεισθῇ πῶς ἡ καλὴ μητέρα δὲν θὰ κατώρθωνε ποτὲ νὰ νοιώσῃ μερικὰ πράγματα σοφά, τὰ ὁποῖα αὐτὰ τὰ παιδιὰ μὲ τὰ παιγνίδια τους τὴν ἐδίδασκαν.

Δὲν θὰ κατώρθωνε ποτὲ νὰ νοιώσῃ, ὅτι ὅπως εἶνε γελοῖος ὁ ἀνὴρ ὅταν παιδιαρίζῃ, ἔτσι, ἴσως καὶ περισσότερον ἀκόμη, εἶνε γελοῖον τὸ παιδὶ ὅταν σοβαρεύεται.

Ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει διαγράψῃ εἰς κάθε περίοδον τῆς ἡλικίας τὴν πορείαν της, καὶ ὅτι καὶ τὸ παιγνίδι εἶνε ἀνάγκη τῆς ζωῆς,—τῆς παιδικῆς ζωῆς,—ὅπως εἶνε ἀνάγκη ἡ τροφὴ καὶ ὁ ὕπνος.

Δὲν ἤκουσα μόνον τὴν μητέρα αὐτήν, παραπονουμένην κατὰ τῶν παιδιῶν της. Ἤκουσα καὶ ἄλλας μητέρας, καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς ἤκουσα νὰ αἰσθάνωνται μίαν στοργὴν πρὸς τὰ γεροντόπαιδα. καὶ νὰ ζηλεύουν διότι καὶ τὰ ἰδικά τους δὲν τοις ὁμοιάζουν.

— Ἄχ, τῆς κυρίας τάδε· τὰ παιδιά, εἶνε παιδιά. Τὰ ἰδικά μου;

— Τὰ ἰδικά σας, θὰ ἐφώναζα εἰς τὰς κυρίας αὐτάς, εἶνε παιδιά! Μή τα χαλνᾶτε. Ἀφῆστέ τα νὰ παίζουν, ἀφῆστε νἀναπνέουν τὴν ζωὴν μὲ ὅλους τοὺς πόρους τοῦ σώματός των, ἀφῆστέ τα νὰ μείνουν παιδιά, γιατὶ ἂν ἀπὸ τώρα τὰ σπρώξετε νὰ γίνουν ἄνδρες, μεθαύριον ὅταν φθάσουν 'στὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, θὰ νοσταλγήσουν τὴν ζωὴν ποῦ ἀφίνουν νὰ παρέλθῃ.....καὶ θὰ γίνουν παιδιά!

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

(Ἐπιστολὴ τελευταία, καθυστερήσασα.)

Ε'.

Ἐπιστρέφω εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον καί μου ἐγχειρίζουν ἓν τηλεγράφημα. Τὸ ἀνοίγω... εἶνε ἀπὸ τὴν Διάπλασιν... «Νὰ ἔλθῃς. Γραφεῖον, ἐργασία, διαγωνισμοί.» Ὢ,Θεέ μου! Κ' ἐγὼ ποῦ ἐλογάριαζα νά το στρώσω ἀκόμη κανένα μῆνα εἰς τὸ Παρίσι:...

— Τίποτε! νὰ ἔλθῃς!

— Μὰ ποῦ δὲν ἔκλεισεν ἀκόμη ἡ Παιδικὴ Ἔκθεσις;

— Γραφεῖον!

— Μά... ποῦ ἤθελα νὰ περιγράψω ἀκόμη ἕνα σωρὸ ὡραῖα πράγματα;

— Ἐργασία!

— Μὲ οὔτε μεθαύριον εἰς τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν νὰ μὴν εἶμαι;

— Διαγωνισμοί!

Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα... Τί νὰ κάμω; Διατάσσω νὰ ζεύξουν τό... ἀερόστατον, καὶ κάθημαι νά σας γράψω τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν.

★

Πόσα περίεργα πράγματα εἶδα καὶ σήμερον εἰς τὴν Παιδικὴν Ἔκθεσιν!

Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον ἀπὸ ὅλα ἦτο μία ἔκπτωτος Μεγαλειότης, μία Βασίλισσα ἐξόριστος: ἡ πρώην Βασίλισσα τῆς Μαδαγκασκάρης Ρανάβαλο — τὴν γνωρίζετε βέβαια ἐξ ἀκοῆς,-τὴν ὁποίαν οἱ Γάλλοι ἀφ' οὗ ἐνίκησαν τὰ στρατεύματά της, τὴν κρατοῦν τώρα τρόπον τινὰ ὡς αἰχμάλωτον εἰς τὸ Παρίσι. Ἦλθε καὶ αὐτὴ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἔκθεσιν, μαζὶ μὲ τὴν μικρὰν ἀνεψιάν της. Ἔχετε ἐπιθυμίαν νά σᾶς τὴν περιγράψω; Ἰδού. Τὸ ἀνάστημά της μέτριον, τὸ χρῶμά της σὰν καφὲς μὲ γάλα, τὰ μάτια της ὁλόμαυρα καὶ ἀρκετὰ γλυκά. Τὸ σύνολόν της δὲν εἶνε δυσάρεστον, καὶ εἰς τὰ κινήματά της ἔχει κάποιαν φυσικὴν χάριν καὶ εὐγένειαν. Ἡ ἐνδυμασία της ὅμως δὲν την ἐκολάκευε τόσον· καὶ ὅσοι ἀπὸ σᾶς φαντάζονται τὰς βασιλίσσας μὲ στέμμα χρυσοῦν καὶ μὲ μακρύουρον μανδύαν βελούδινον, θἀπεγοητεύοντο πολύ, διότι ἡ Ρανάβαλο ἐφορροῦσεν ἁπλουστάτην τσόχινην ἐνδυμασίαν, σχεδὸν τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὸ πρόσωπόν της. Δὲν ἐννοῶ πολὺ ἀπὸ τέτοια· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ χρῶμα δέν της ἐπήγαινε καθόλου· ὅσον διὰ τὸ καπέλον της, ψάθινον μὲ ἄσπρα πτερά, ἔ, αὐτὸ κάπως ἐταίριαζεν...

Ἡ ἀνεψιὰ της Βασιλίσσης, ἡ μικρὰ Μαρία Λουΐζα ἕνα διαβολάκι τεσσάρων-πέντε χρόνων, κατεγοήτευε τὸν κόσμον μὲ τὴν φαιδρότητά της, μὲ τὰ ἔξυπνα λογάκια της,-γαλλικά, ἐννοεῖτε,-μὲ τὰ γέλια της, μὲ τὰς φωνάς της. Πῶς ἐφαίνετο ὅτι τὸ παιδικὸν ἐκεῖνο μετωπάκι δὲν ἐκάμφθη ποτὲ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ στέμματος!..

Εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολὴν σᾶς εἶπα, ὅτι ἡ Ἔκθεσις ἔχει καὶ φιλανθρωπικὸν σκοπόν. Πολλὰ πτωχὰ καὶ δυστυχῆ παιδάκια θὰ ἀνακουφισθοῦν χάρις εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὰς εὐγενεῖς κυρίας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἔχουν ὑπὸ τὴν προστασίαν των. Ὅλαι αἱ εἰσπράξεις τῆς Ἐκθέσεως, ἀπὸ τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις, ἀπὸ τὰ θέατρα, ἀπὸ τὰς συναυλίας, ἀπὸ τὰς ἑορτάς της θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν Ἀσύλων, τῶν ἱδρυθέντων διὰ τὰ πτωχὰ παιδιά. Ἐκτὸς τούτου, τὴν περασμένην Κυριακήν, ἔγινεν εἰς τὴν Ἔκθεσιν καὶ μία διανομὴ παιγνιδίων εἰς πτωχὰ παιδάκια, τὰ ὁποῖα εἰσήρχοντο μὲ ἰδιαίτερον εἰσιτήριον, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἔπερναν καὶ ἀπὸ ἕνα παιγνίδι. Τὰ παιγνίδια αὐτὰ τὰ προσέφεραν ὄχι μόνον οἱ κατασκευασταί των καὶ οἱ ἔμποροι, ἀλλὰ καὶ πολλὰ πλουσιόπαιδα. Χιλιάδες παιγνίδια ἐμαζεύθησαν, καὶ χιλιάδες παιδάκια πτωχὰ ἐχαροποιήθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἦτο δὲ τὸ θέαμα πραγματικῶς συγκινητικώτατον.

Ἤκουσα ἀκόμη εἰς τὴν παιδικὴν Ἔκθεσιν πολλὰς ὡραίας διαλέξεις· ἤκουσα πολλοὺς νεαροὺς καλλιτέχνας καὶ καλλιτέχνιδας, παραδείγματος χάριν τὴν μικρὰν Νοέλλαν Κουζέν, ἡ ὁποία παίζει θαυμάσιον μανδολῖνον, καὶ τὴν μικρὰν Μαγδαληνὴν Γαρωδέλ, ἡ ὁποία, ἂν καὶ εἶνε μόλις ὀκτὼ χρόνων, ἀπαγγέλλει μονολόγους τεχνικώτατα. Παρευρέθην ἀκόμη εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἑνὸς Δημοτικοῦ Νηπιαγωγείου καὶ εἶδα μὲ πόσην τέχνην ἔκαμαν τὰ ὡραῖα χάρτινα χειροτεχνήματά των τὰ παρισινὰ κοριτσάκια. Ἐθαύμασα μίαν ἀνθοδέσμην, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν παπαρούναν, ἀπὸ ἕνα γαρύφαλον, ἀπὸ μίαν μαργαρίταν καὶ μερικὰ ἄλλα λουλουδάκια, τὴν ὁποίαν κατεσκεύασεν ἐκεῖ ἐμπρός μου ἕνα χαριτωμένον κοριτσάκι πέντε χρόνων! Εἶδα ἀκόμη πολλὰ ἀπὸτὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν διὰ τὸν παιδικὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον ἐπροκήρυξεν αὐτὴ ἡ Ἔκθεσις μεταξὺ ὅλων τῶν Παρισινῶν παιδίων. Τί πλῆθος! καὶ εἰς τί ἀμηχανίαν θὰ εὑρέθησαν οἱ κριταί, ποῖον νὰ βραβεύσουν!.. Εἶδα ἀκόμη.....

Ἀλλὰ φυσικὰ εἶνε ἀδύνατον νά σας εἴπω τί εἶδα καὶ τί δὲν εἶδα, εἰς μίαν μόνην ἐπιστολήν. Καὶ οὔτε εἶνε δυνατὸν νά την ἐπεκτείνω, διότι αὐτὴν τὴν στιγμὴν μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι τὸ ἀερόστατον εἶνε ἕτοιμον, καὶ πρέπει νὰ φύγω διὰ τὰς Ἀθήνας.

★

Λοιπόν, ἀγαπητοί μου φίλοι, καλὴν ἐντάμωσιν. Ἂν παρέλειψα τίποτε ἐνδιαφέρον, ἴσως θά σας τὸ εἴπω ἀπὸ τὰς Ἀθήναι, — ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μὴ κάμνῃ πολλὴν ζέστην, διότι αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὸ Παρίσι εἴχαμεν δροσιὰν καὶ ἐκαλοσυνεύθισα.

ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ νύκτα μὲ τὸ φεγγάρι, μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν Ἀκρόπολιν εἶνε κάτι τι ἔκτακτον!.. Τὸ ἤκουσα νά το λέγουν, τὸ ἐφανταζόμην, τὸ ὀνειροπολοῦσα, τὸ ἐσχεδίαζα ἀπὸ πολὺν καιρόν, ἀλλ' ἕως τώρα δέν μου εἶχε δοθῇ εὐκαιρία καὶ νά το πραγματοποιήσω. Αὐτὸ δὲν πιστεύω νά σας ἐκπλήττῃ. Πολλῶν ὡραίων σχεδίων ἡ πρὸ καιροῦ ποθουμένη καὶ πάντοτε ἀναβαλλομένη ἐκτέλεσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ μίαν σύμπτωσιν, ἀπὸ μίαν ἁπλῆν συγκυρίαν. Καὶ τὸ παράδοξον εἶνε, ὅτι κάποτε τὰ σχέδια αὐτὰ τυγχάνουν σοβαρώτερα ἀπὸ μίαν ἐπίσκεψιν τῆς Ἀκροπόλεως μὲ τὸ φεγγάρι...

Καθὼς γνωρίζετε ὅλοι, ὅσοι κατοικεῖτε εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ Ἀκρόπολις εἶνε ἀνοικτὴ καὶ προσιτὴ εἰς τὸ κοινὸν καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ. Ἅμα δύσῃ ὁ ἥλιος, ἅμα ἐξαφανισθῇ καὶ ἡ τελευταία ροδόχρους λάμψις ἀπὸ τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τοῦ Παρθενῶνος, οἱ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης βραδύναντες τυχὸν ἐπισκέπται παρακαλοῦνται νὰ ἐξέλθουν, καὶ ὁ φύλαξ κλείει κάτω τὴν σιδηρᾶν κιγκλιδωτὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Διὰ νὰ νοιχθῇ πάλιν αὐτὴ ἡ θύρα, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο τετράφυλλον, τὸ ὁποῖον, εἰς τὰ παραμύθια, ἀνοίγει τὰς θύρας τῶν θησαυρῶν. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, τὸ μαγικὸν τετράφυλλον ἀντιπροσωπεύει ἁπλούστατα μονόφυλλον... χαρτάκι, δηλαδὴ μία ἄδεια τῆς Ἐφορείας τῶν Ἀρχαιοτήτων. Ὅταν παρουσιάσετε αὐτὸ τὸ χαρτὶ εἰς τὸν φύλακα διὰ τῶν κιγκλίδων, ὁ φύλαξ γρινιάζει ὀλίγον—ἂν τύχῃ μάλιστα νὰ νυστάζῃ,—ἀλλ' ἔπειτα γρινιάζει καὶ ἡ σιδηρᾶ θύρα, στρεφομένη καὶ ἀφίνουσα τὴν δίοδον ἐλεύθεραν...

Προχθές, ἔτυχε νὰ συναντήσω δύο φίλους μου ξένους, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν εἰς τὰς Ἀθήνας δι' ὀλίγας ἡμέρας. Ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ τοιοῦτον εἰσιτήριον, καὶ με προσεκάλεσαν, ἂν ἤθελα, νά τους συνοδεύσω τὸ ἴδιον βράδυ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

— Θὰ εἶνε ὡραῖα μὲ τὸ φεγγάρι! προσέθεσαν κυττάζοντες τὴν Ἑκάτην, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ ὠχρολάμπῃ ἄνωθεν τοῦ Ὑμηττοῦ, μὲ ὅλην τὴν ἀντιπολίτευσιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἔκαμνεν ἀκόμη ὁ ἀδελφός της Φοῖβος.

Ἂν ἤθελα; Ἀκοῦς ἐκεῖ! Καὶ τί ἄλλο ἤθελα, τί ἄλλο ὠνειρευόμην τόσον καιρὸν τώρα, καὶ δέν μου ἔλειπε παρὰ ἡ εὐκαιρία; Ἰδοὺ τελοσπάντων, ἦλθε καὶ αὐτή! Ἐδέχθην προθύμως, καὶ ἐδώσαμεν συνέντευξιν διὰ τὰς δέκα, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Τροχιοδρόμου.

Τὸ εἰσιτήριον ἦτο διὰ πέντε ἄτομα, καὶ ἠῦρα τοὺς δύο φίλους μου μαζὶ μὲ δύο φίλους των, ξένους καὶ αὐτούς. Μὲ τὸν Τροχιόδρομον ἐπήγαμεν ἕως τοῦ Μακρυγιάννη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκινήσαμεν διὰ τὴν Ἀκρόπολιν πεζῇ. Ἐπροτιμήσαμεν αὐτὸ τὸ δρομολόγιον, διότι θά μας ἐφαίνετο ἡ ἐκδρομὴ ποιητικωτέρα, ἂν ἐπεριπατούσαμεν ὀλίγον ὑπὸ τὴν σελήνην. Ἄλλως ἡ λεωφόρος τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ δρόμος τοῦ προσκυνήματός μας, ἦτο ἔρημος σχεδὸν τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ τοῦτο προσέθετεν εἰς τὴν ἐντύπωσιν... Εἰσήλθομεν μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ἀνηφορικὸν δρομίσκον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὴν εἴσοδον. Εἴχαμεν ὅλοι τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν μεγάλων θεαμάτων, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται τὰ παιδία πρὸ τῆς καταβιβασμένης αὐλαίας τοῦ θεάτρου, ἢ πρὸ τοῦ κλειστοῦ φακοῦ τοῦ πανοράματος... Εὐτυχῶς ὁ φύλαξ δὲν ἐνύσταζε, καὶ ἡ θύρα ἤνοιξεν ἀμέσως. Ὑπὸ τὸ ἡμίφως τῆς εἰσόδου, ἐν ᾧ ἄνωθεν ἔλαμπον αἱ πελώριαι στῆλαι σεληνοφώτιστοι, ἠρχίσαμεν νἀναρριχώμεθα ἐπιπόνως τὴν μεγάλην καὶ ἐφθαρμένην κλίμακα τῶν Προπυλαίων. Εἰσεχωρήσαμεν ὑπὸ τὰς στήλας, καὶ παντοῦντες ἐπὶ συντριμμάτων μαρμάρων, ἐξήλθομεν οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ ἐπροχωρήσαμεν πρὸς τὸν Παρθενῶνα.... Ἐρημία ἄκρα καὶ σιγή. Ἐκτὸς τῶν φυλάκων, δύο ἢ τρεῖς μόνον ἐπισκέπται....

Θέλετε τώρα, ἀλήθεια, νά σας περιγράψω τὸ θέαμα;

Ἀλλοίμονον! εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν περιγράφεται!..

Καὶ ὅμως, ὁ σκοπός μου ὅταν ἤρχισα αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἦτο νά σας δώσω μίαν ἰδέαν τοῦ θεάματος, νά σας ἀναβιβάσω εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τὴν νύκτα, νά σας παρουσιάσω τὸν Παρθενῶνα σεληνοφώτιστον, νά σας δείξω κάτω τὴν ἀπέραντον πόλιν κοιμωμένην, νά σας παραστήσω ἐπάνω τὴν ἄλλην πόλιν ἀφυπνιζομένην εἰς τὴν φαντασίαν, νά σας θαμβώσω μὲ τὴν λάμψιν τῶν ἀθανάτων μαρμάρων, νά σας κάμω νὰ αἰσθανθῆτε τὴν ζωὴν τῶν νεκρῶν αὐτῶν συντριμμάτων, νά σας μεταδώσω τὴν ἐντύπωσιν τοῦ νυκτερινοῦ προσκυνητοῦ, τὴν ψυχικήν του κατάστασιν, τὴν θείαν του ρέμβην, τὴν οὐρανίαν του ἔκστασιν...

Τίποτε! Εἶνε ἀδύνατον! Κάθε ἀπόπειρα θὰ ἦτο ματαία, διότι δὲν ὑπάρχουν λέξεις δι' αὐτὰ τὰ πράγματα...

Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἑτοιμοῦσα, νὰ φαντάζωμαι τὸ θέαμα!.. Ὢ πόσον ἀδύνατος ἐφάνη ἡ φαντασία μου, πόσον ἡ πραγματικότης ἐκείνη ἦτο ἀνωτέρα τοῦ ὀνείρου!

Διότι εἶδα πραγματικῶς τὸ ὡραιότερον θέαμα, ἀφ' ὅσα ἔτυχε νὰ θαυμάσω εἰς τὴν ζωήν μου.

Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ τόσον τελεία καλλονή, τόσον ἀνέκφραστος μαγεία, ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον, ἐσπαρμένον ἀτάκτως μὲ μαρμάρινα ἐρείπια...

Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι τὸ θαῦμα αὐτὸ ἦτο ἐμπρός μου τόσον καιρόν, ὅτι ἠμποροῦσα νά το ἀπολαύσω μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν ὅποτε ἤθελα, καὶ ὅτι τὸ ἀνέβαλλα ἀπὸ φεγγάρι σὲ φεγγάρι....

Τοὐλάχιστον, ἂν ἡ ἐπιστολή μου αὐτὴ ἐνέπνευσε τὴν ἐπιθυμίαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἀναγνώστας μου νἀνέλθουν καμμίαν σεληνοφώτιστον νύκτα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν!.. Τότε θὰ παρηγορούμην κἄπως, ποῦ δὲν ἠμπόρεσα νὰ περιγράψω τὸ ἀπερίγραπτον!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος μὲ ἱερατικὸν ἔνδυμα, ὁ ὁποῖος ἕως τότε ἐστέκετο πλησίον τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος, ἐπλησίασε τὸν ὑποκόμητα καί τῳ εἶπε:

—Δὲν νομίζετε ἀλήθεια, ὅτι ὁ Γάστων φέρεται ὡς μικρὸς ἥρως εἰς τὴν λαϊκὴν αὐτὴν διαδήλωσιν; Ἀπαντᾷ εἰς τὰς μυρίας εὐχὰς τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων χωρὶς δειλίαν ἀλλὰ καὶ χωρὶς ὑπεροψίαν. Δὲν ἐννοῶ ὅμως τόσον καλὰ τὴν διάλεκτον αὐτοῦ τοῦ τόπου. Τί καλὸν ἆρά γε νά τοις εἶπε, ποῦ φωνάζουν τώρα ὅλοι ἔτσι δυνατά: «Ναί, ἀλλὰ θὰ εἶσθε πάντοτε ὁ Γάστων μας, ὁ Γάστων τῆς Μαζέρης!»

— Δὸν Ἰουστῆνε, ἀγαθέ μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης μὲ μελαγχολικὸν μειδίαμα· δὲν θὰ ἐκρίνετε τὸν μαθητήν σας τόσον φρόνιμον, ἐὰν ἐννοούσατε τοὺς χιμαιρικοὺς λόγους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐξήναψε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν νέων τῆς Μαζέρης. Ἐν ᾧ τὸν συνέχαιρον ποῦ ἐμεγάλωσε καὶ σοῦ ἐφόρεσε σπαθάκι, ἐκεῖνος τοῖς εἶπεν αὐτολεξεί: «Ὅταν θὰ φορέσω μεγαλήτερον, θά με ἀκολουθήσετε εἰς τὸν πόλεμον. Θὰ ἐκστρατεύσωμεν μαζί! Θὰ ὑπάγωμεν παντοῦ, ὅπου ἡ Γαλλία ἔχει ἐχθρούς! Θὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά μας ὁλόκληρος ὁ κόσμος, καὶ δὲν θἀποκτήσω νέον τίτλον εἰς τὴν κομητείαν, χωρὶς νὰ συμμερισθῆτε τὴν τιμὴν καὶ τὸ κέρδος!» Καὶ εἰς αὐτὰ ἐπάνω, ὁ λαός, ὁ ὁποῖος καυχᾶται διότι ὁ υἱός μου ἐγεννήθη ἐδῶ, ἀνέκραξε:

«Ναί! ἀλλὰ θὰ εἶσθε πάντοτε ὁ Γάστων μας, ὁ Γάστων τῆς Μαζέρης!» — Ὁπωσδήποτε, αὐτὴ ἡ σκηνὴ παρατείνεται πολὺ διὰ τὴν θυγατέρα μου Ἑρμάνην καὶ διὰ τὴν ἀνεψιάν σας Ἀδελαΐδα, τῶν ὁποίων τὰ μουλάρια ἤρχισαν νἀγριεύουν.

Τῳόντι, τὰ ζῶα τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι κατεῖχον τὴν τρίτην γραμμὴν τῆς συνοδείας, τρομάζαντα ἀπὸ τὰς χαρυγὰς τοῦ πλήθους, ἤρχισαν νἀνησυχοῦν. Δύο ἱπποκόμοι ἐπέζευσαν ἀμέσως καί τα ἐκράτησαν ἀπὸ τοὺς χαλινούς. Τότε ὁ Γάστων, μὲ τὸ πρόσωπον ἀκόμη ἐρυθρόν, ἔβεισε τοὺς μακρούς του βοστρύχους, ἐφόρεσε τὸ πηλίδιόν του μὲ τὸ ἓν πτερῶν ἐρωδιοῦ λοφίον, διηυθέτησε τὸ περιλαίμιόν του καὶ τὸν ζωστῆρα του, τὰ ὁποῖα ἐτάραξε κάπως ὁ ἐνθουσιώδεις συνωστισμός, καὶ ἀφῆκε τὸν ἵππον του νὰ προχωρήσῃ—σωστὸν ἀργίλιον, καὶ κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα.

Ζητω κραυγαὶ αὐστηρῶς τυπικαί, ἐκ θηρὸν τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου των. Ἅμα ἐπλησίασαν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἡ Ἀδελαΐς ἔσπευσε νἁρπάσῃ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζε γελῶσα «ψεύτικο μοῦτρο,» ἡ γηραιὰ κυρία Δὲ-Ρεσὰκ ἔκαμε τὸ ἴδιον, καὶ μόνη ἡ Ἑρμάνη ἔμεινε προσωπιδοφόρος.

Οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς Μαζέργης ἐτρόμαξαν κάπως πρὸ τοῦ μαύρου ἐκείνου ἐμπλάστρου, τὸ ὁποῖον τοὺς ἠμπόδιζε νὰ ἴδουν τὸ πρόσωπον τῆς εὐγενοῦς δεσποινίδος. Ὁλόκληρος ἡ συνοδεία εἶχεν εἰσέλθῃ πλέον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μοναστηρίου, κ' ἐκεῖνοι συνεζήτουν ἀκόμα, διατί τάχα ἡ κόρη τοῦ ὑποκόμητος ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπόν της; διὰ νὰ κρύψῃ καμμίαν παραμόρφωσιν τῶν ὡραίων του χαρακτηριστικῶν, ἢ διὰ νὰ μή το βεβηλώσουν τὰ βλέμματα τῶν ὑποτελῶν;...

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐν ᾧ ὁ ἡγούμενος τῆς Βουλβόννης ἐκράτει τὸν ἀναβολέα τοῦ εὐγενοῦς του Αὐθέντου, βοηθῶν αὐτὸν νὰ

« Τῇ ἐπαρουσίασε τὴν λεκάνην διὰ νὰ νιφθῇ. » (Σελ. 234, στήλ. β'.)

καθήκοντος καὶ ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, ἐχαιρέτισαν κατόπι τὴν παρέλασιν τῶν κυριῶν. Δύο ἦσαν οἱ λόγοι τῆς ψυχρότητος ταύτης. Πρῶτον, ἡ δεσποινὶς Ἑρμάνη, τρία ἔτη μεγαλητέρα τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐθεωρεῖτο κοινῶς ὡς πλάσμα ὑπερήφανον, ὑπεροπτικόν, ἀκατάδεκτον, καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ἐλαττώματα εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν συγχωροῦν εὔκολα οἱ ὑποτελεῖς εἰς τοὺς ἄρχοντας. Δεύτερον, ἀπήρεσκεν εἰς τὸ πλῆθος μία λεπτομέρεια τῆς περιβολῆς: Κατὰ μίμησιν τῶν κυριῶν τῆς Βενετίας, τόσον ἡ θυγάτηρ τοῦ ὑποκόμητος, ὅσον καὶ οἱ δύο ἀκόλουθοί της, — ἡ γηραιὰ της παιδαγωγὸς κυρία Δὲ-Ρεσάκ, καὶ ἡ νεαρὰ δεσποινὶς ἐπὶ τῶν τιμῶν Ἀδελαΐς, —συνείθιζαν ταξειδεύουσαι νὰ φοροῦν πρωσωπίδας ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον, διὰ νὰ διατηρῆται ἀνπεζεύσῃ, — ἦτο τοῦτο συνήθεια παλαιὰ εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ ἱδρυθὲν ὑπὸ τῶν προγόνων τοῦ Ἰωάννου Δεφουᾶ, — ἕνας ἄλλος καλόγηρος ἔσπευδε νὰ προσφέρῃ τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Γάστωνα. Ἀλλὰ τὸν προέλαβεν ὁ Ἰωβῆνος, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποίου ἐρρίφθη ὁ υἱὸς τοῦ ὑποκόμητος, ὄχι διότι εἶχεν ἀνάγκην βοηθείας, ἀλλ' ἀπὸ ὁρμὴν χαρᾶς, ποῦ ἐπανέβλεπεν ἐκεῖ ἔξαφνα τὸν καλλίτερόν του φίλον.

—Ὦ, Ἰωβῆνε, τῷ εἶπεν ἐν ᾧ ἐπροχώρουν μαζὶ πρὸς τὸν ξενῶνα, ὀλίγα βήματα ὄπισθεν τοῦ ὑποκόμητος καὶ τῆς θυγατρός του· ὦ, Ἰωβῆνε, πόσον θὰ ἐστενοχωρούμην χωρὶς ἐσέ! οὔτε τὰ μαθήματα, οὔτε αἱ διασκεδάσεις δὲν εἶχον πλέον τὸ ἴδιον θέλγητρον δι' ἐμέ, ἀφότου μὲ ἄφισες μόνον. Δι' αὐτὸ παρεκάλεσα πο-

λὺ τὸν πατέρα μου νά μή μας ξαναχωρίσῃ. Καὶ σὺ δὲν θὰ ἔβλεπες τὴν ὥραν πότε νάνταμωθοῦμε, ἀλήθεια ; Καὶ αὐτὸ δὲν σ' ἔκαμε νὰ ἔλθῃς ἐδῶ νά μας προϋπαντήσῃς ; ἔ ; . .

—Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωβῆνος μὲ κάποιαν ἀμηχανίαν, μασσῶν τὰ λόγια του. Ἔπειτα μ' ἐπροσκάλεσε καὶ ὁ Δὸν Ὀνορᾶτος διὰ μίαν μικρὰν ὑπηρεσίαν ποῦ θέλει ἀπὸ ἐμέ.

—Ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Ἡγούμενον, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτός σου διδάσκαλος . . . Ἔχω ὅμως σπουδαῖα νέα νά σου ἀναγγείλω, Ἰωβῆνε. Ὁ πατέρας μου θὰ κάμῃ τώρα ἕνα ταξεῖδι, καὶ ὅσον θὰ λείπῃ, ἐγὼ θὰ εἶμαι πυργοδεσπότης εἰς τὸ Βέρναζον. Μοῦ ἐμπιστεύεται τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τῶν ἀνθρώπων μας, ἐννοεῖται ὅμως ὅτι θὰ συμβουλεύωμαι καὶ θἀκούω πάντα τὸν δὸν Ἰουστῆνον. Λοιπόν, Ἰωβῆνε, αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμοῦμεν, ποῦ ὀνειρευόμεθα τόσον καιρόν, θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι νά το ἐκτελέσωμεν. Οἱ μικροὶ βοσκοί, μὲ τοὺς ὁποίους ἐπαίξαμεν τὸν πόλεμον, δέν θα ἔχουν πλέον ξύλινα ὅπλα. Ἂν θέλουν νὰ πάρουν ὅπλα ἀληθινά, θά τους ἐνώσω μὲ τοὺς ὁπλοφόρους μας καὶ θὰ γυμναζώμεθα ἔξω εἰς τὴν πεδιάδα ἢ εἰς τὸν περίβολον τῶν ὀχυρωμάτων. Θὰ διοργανίζωμεν ἀγῶνας, θὰ κυνηγῶμεν εἰς τὸ δάσος, θὰ διατρέχωμεν τὴν χώραν, καὶ θὰ κτυπῶ παντοῦ τὴν ἀδικίαν. Βλέπεις, Ἰωβῆνε, τί εὐχάριστον καλοκαῖρι θὰ περάσωμεν, καὶ πόσον σὲ χρειάζομαι ἀμέσως, διὰ νὰ κανονίσωμεν μαζὶ τὴν νέαν αὐτὴν ζωήν . . . Εἰπέ μου, Ἰωβῆνε, τί νέα ἔχομεν ἀπὸ τὰ περίχωρα τοῦ Βερνάζου ;

—Οἱ Ἱσπανοὶ τοῦ Ρουσιγιὸν ἐπετέθησαν πάλιν κατὰ τῶν ἀνθρακέων τῆς Ἔρλης, ἀπήντησεν ὁ Ἰωβῆνος . Ἐφονεύθησαν μερικοὶ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, καὶ ὅταν οἱ Ἱσπανοὶ ὑπεχώρησαν νικημένοι, ἠπείλησαν ὅτι θὰ ἐπανέλθουν πολυαριθμότεροι καὶ θὰ καταστρέψουν τὸ χωρίον.

Διὰ ζωηροῦ κινήματος τῆς κεφαλῆς, ὁ Γάστων ἔσεισε τοὺς μακρούς του βοστρύχους. Τὸ λευκόν του πρόσωπον ἐκοκκίνησε, καὶ οἱ γαλανοί του ὀφθαλμοὶ ἐξήστραψαν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἀπὸ ἀνδρείαν.

—Ὦ, Ἰωβῆνε, ἀνέκραξε, τί εὐτυχεῖς ποῦ θὰ ἤμεθα, ἂν μας ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰ ὑπερασπισθῶμεν κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ ληστρικῶν ἐπιθέσεων, τοὺς ἀγαθοὺς κατοίκους τῆς Ἔρλης μας. Τί εὐτυχία, νὰ τραβήξωμεν μιὰ φορὰ τὸ σπαθί μας ἀληθινά, καὶ ὄχι ὅπως ἕως τώρα εἰς τὰ γυμνάσια καὶ εἰς τὰς παρατάξεις!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασαν εἰς τὴν αὐθουσαν, ὅπου ἦτο παρατεθειμένον τὸ γεῦμα. Ὁ Ἰωβῆνος ἐπῆρε μίαν λεκάνην ἀργυρᾶν, ἐν ἀγγεῖον μὲ ἀνθόνερον καὶ ἓν χειρόμακτρον κεντητόν . Πλησιάσας τὴν δεσποινίδα Ἑρμάνην, ἐγονάτισε τὸ ἕνα πόδι ἐμπρός της, ὡς ἀπήτει ἡ ἐθιμοτυπία, καὶ τῇ ἐπαρουσίασε τὴν λεκάνη διὰ νὰ νιφθῇ. Ἡ νεᾶνις ἔβρεξε τοὺς δακτύλους της μειδιῶσα εὐμενῶς, διότι ὅσον ὑπερήφανος ἦτο διὰ τὴν θέσιν της καὶ αὐστηρὰ ὅταν ἔβλεπε ὅτι δέν την ἐσέβοντο πολύ, ἄλλο τόσον ἦτο συγκαταβατικὴ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀφοσιωμένους εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς της, ἰδιαιτέρως δε πρὸς τὸν Ἰωβῆνον, τὸν σωτῆρα τοῦ ἀδελφοῦ της .

—Δὲν ἐπερίμενα, εἶπε, νὰ εὕρω τὸν ἀκόλουθόν μου εἰς τὸ Μοναστῆρι τῆς Βουλβόννης. Ἐλογάριαζα ὅτι θά τον ξαναἰδῶ μόνον εἰς τὸ Βέρναζον. Πῶς ἔγινεν αὐτὸ καὶ εὑρέθης ἐδῶ ;

—Ὁ δὸν Ὀνορᾶτος θά με δανεισθῇ ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὸν κύριον ὑποκόμητα, διότι ἔχει νά με στείλῃ κάπου, κατὰ τὰ μέρη τῆς Τάρβης, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωβῆνος.

Καὶ ὁμιλῶν οὕτω, ὁ νεανίσκος ἐκύτταξε τὴν συνοδὸν τῆς Ἑρμάνης, τὴν χαριτωμένην Ἀδελαΐδα, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀναγγελία αὕτη πρέπει νὰ εἶχε κάποιαν ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι ἐμειδίασε μυστηριωδῶς.

—Ἄ, ὥστε λοιπόν, εἶπεν ἡ Ἑρμάνη μὲ δυσαρέσκειαν, θἀφίσῃς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γάστωνος καὶ τὴν ἰδικήν μου, σύ, ἐλεύθερος ἄνθρωπος τῆς Μαζέργης, διὰ νὰ γίνῃς δοῦλος τοῦ Ἡγουμένου ; Καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ φθάνομεν ἐδῶ ; Δὲν εἰξεύρω τί θὰ πῇ ὁ Γάστων, ἀλλ' ἰδοὺ πῶς σε τιμωρῶ ἐγώ !

Καὶ ἀποσύρουσα τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ ἀνθόνερον, πρὶν νά τας σπογγίσῃ, διὰ ζωηρᾶς κινήσεως τῶν δακτύλων, ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἰωβήνου ὁλόκληρον ράντισμα σταγόνων μικρῶν. Ἐκεῖνος ἐδέχθη τὴν εὐώδη βροχὴν μειδιῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε πρὸς δικαιολογησίν του.

Ἡ κυρία Δὲ-Ρεσάκ, ἡ γηραιὰ παιδαγωγὸς τῆς Ἑρμάνης, ἔνιψε κατόπιν τὰς χεῖράς της μὲ τὴν συνήθη της σοβαρότητα. Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς Ἀδελαΐδος.

— Λοιπὸν τὸ κατορθώσατε ; ἐψιθύρισεν, ἐν ᾧ ὁ Ἰωβῆνος ἔχυνεν ἐπὶ τῶν λεπτῶν της δακτύλων τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἀνθονέρου.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωβῆνος· ἀλλὰ ποῖος θά με ὑπερασπισθῇ, ἂν ὁ κύριός μου Γάστων ἐξοργισθῇ ἐναντίον μου; Διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἀπουσία μου θά τον θυμώσῃ...

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω, καὶ ἡ Ἑρμάνη θά με βοηθήσῃ, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἀδελαΐς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ φωνὴ τῆς γραίας Δὲ-Ρεσὰκ ἀντήχησεν αὐστηρά :

— Διατί ἀργεῖτε τόσον, Ἀδελαΐς, νὰ ἔλθετε νὰ καθήσετε εἰς τὴν θέσιν σας ; Ὁ δὸν Ὀνορᾶτος περιμένει νὰ παύσῃ ἡ φλυαρία, διὰ νὰ εἰπῇ τὴν προσευχήν...

Ἡ Ἀδελαΐς ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ σκαμνίον μὲ τὸ μεταξωτὸν μαξιλάρι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθησε πλησίον τῆς παιδαγωγοῦ. Ὁ δὲ Ἰωβῆνος ἐστάθη ὄπισθεν τῆς ἐκ γλυπτοῦ ξύλου καθέδρας τῆς νεαρᾶς του κυρίας, ἀπέναντι τῆς ὁποίας, ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς τραπέζης, ὁ Γάστων τῷ ἐμειδία μακρόθεν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 227)

— Τὸν ἀκολουθῶ εἰς τὲς φλόγες, ἐξακολουθεῖ παραληρῶν ὁ μπάρμπα-Σταῦρος, ἐκεῖνος ἐμπρός, ἐγὼ κατόπιν . . . Ἄ ! Θεέ μου ! τί καπνός ! πνίγει . . . μὲ ἔπνιξε . . . Καϋμένος πατέρας ! πῶς φωνάζει ! . . . Τὸν ἔχασα . . . οὔφ καπνός! . . . ζέστη ! . . . φλόγες ! . . . οὔφ θὰ σκάσω ! . . . Νὰ ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ . . . Τὸ εὑρῆκα . . . τὸ 'πῆρα 'ς τὴν ἀγκαλιά. . . φεύγω . . . Ἄχ ! μιὰ πόρτα . . . ἕνα παράθυρο . . . Ποιὸς φωνάζει ἐκεῖ ; . . . θὰ εἶνε ὁ πατέρας του . . . ἔσκασα . . . ἐπνίγηκα . . . νὰ ἡ σκάλα . . . ἄχ ! καίεται· ἐμπρός. . . . θάρρος . . . πρέπει . . . νὰ σωθῶ . . . εἶμαι μέσα εἰς τὲς φλόγες, ἄχ ! . . . μὲ βρέχουν . . . Θεέ μου, τὸ παιδὶ δὲν ἀναπνέει. . . νάμαι 'στὸ δρόμο. . . ὁ πατέρας του ποῦ εἶνε ; . . . ποῦ εἶνε ; . . . κανεὶς δὲν φαίνεται . . . Ἄχ ! δὲν ἀναπνέει . . . ὄχι συνῆλθεν , ἡ καρδιά του κτυπᾷ, ἂς φύγω εἰς ἀέρα καθαρόν, ἄχ ! Θεέ μου, τίνος εἶνε ; . . . Ἔγινα πατέρας ἐκ τύχης . . . ἡ συμφορὰ μοῦ ἐχάρισε τέκνον . . . Θὰ τὸ λέγω Κίμωνα, ὅπως ἤκουσα τὸν πατέρα του μέσα εἰς τὲς φλόγες νὰ τὸ φωνάζῃ . . .

Ἐσιώπησεν ἐξηντλημένος... Γύρω του ὁ κύριος Φίλιππος προσεπάθει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν ἑαυτόν της τὴν λιποθυμον κυρίαν Ἀθηνᾶν, ἐνῶ ἡ Ἀγλαΐα καὶ ἡ Κλειὼ ὠλοφύροντο.

Αἱ ὑπηρέτριαι ἐπήγαινον καὶ ἤρχοντο μὲ ὄξος καὶ ἀρώματα, ὅτε αἴφνης εἰσῆλθεν ἓν παιδίον ἐνδεδυμένον τὴν στολὴν τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Ἦτο ὁ Κίμων, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἐν τῷ μεταξύ.

Ὅταν εἶδε τὸν μπάρμπα-Σταῦρο εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν, ἤρχισε νὰ ὀδύρηται καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

—Νάτο, νάτο! ἐπανέλαβε παραληρῶν ὁ μπάρμπα-Σταῦρος καὶ ὑπεγειρόμενος. . . . . Νάτο, θαρρεῖς τώρα ποῦ πέρασαν δέκα χρόνια, πῶς εἶνε τὸ ἴδιο, φασκιωμένο ὅπως ἦταν . . . θαρρεῖς εἴμασθε ἀκόμη 'στὴν Πόλι, ποῦ τὸ ἀνατρέφω μὲ τὸ γάλα τῆς κατσίκας . . . θαρρεῖς καὶ τὸ βλέπω 'στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρὰ Ἑλένης, ἐδῶ 'στὴν Ἀθήνα . . . θαρρεῖς καὶ τόσην τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς. Ἐκτίσθη ἐκεῖ ὡραία ἐξοχικὴ οἰκία, εἰς ἣν διέρχεται τὸ θέρος ὅλη ἡ καλὴ οἰκογένεια. Ὁ κῆπος ἀνεκαινίσθη τελείως, αἱ δὲ ἀμυγδαλαῖ ἀφθόνως φυτευθεῖσαι, διαχύνουν τὸ γλυκὺ ἄρωμά των ὁσάκις ἀνθίζουν, εἰς ὅλην τὴν ἀτμόσφαιραν, καὶ πληροῦσιν αὐτὴν εὐωδίας. Κατέστη τὸ ζηλευτότερον κτῆμα εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου, κομψαὶ σιδηραῖ κιγκλίδες χωρίζουν ὀλίγον τόπον κατάφυτον, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους ὑπὸ ἀνθέων πληρούμενον.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ περιφράγματος λευκὴ καὶ ἁπλουστάτη πλαξ δεικνύει τὸ μέρος ὅπου ἐτάφη ὁ μπάρμπα - Σταῦρος. Ἀπὸ τῆς σκιαζούσης τὸν τάφον ἀμυγδαλῆς φανὸς ἐρυθρὸς χύνει τὸ μελαγχολικόν του φῶς.

Αἱ δύο κορασίδες φροντίζουν νὰ μὴ λείψῃ ποτὲ τὸ ἔλαιον ἀπὸ τὸν φανὸν καὶ τὰ ἄνθη ἀπὸ τὸν τάφον.

Ὁ Κίμων καθ' ἑσπέραν φέρει ἐκεῖ ὡραίαν ἀνθοδέσμην, καὶ γονατίζων ἐναποθέτει αὐτὴν ἐπὶ τῆς πλακός, ἤτις κρύπτει τὸν ἄλλον πατέρα του. Τὰ χείλη του εὐγνώμονα ψιθυρίζουσι μίαν προσευχὴν διὰ τὸν σωτῆρά του, τὸν εὐεργέτην του.

Εἰς ἐκεῖνο τὸ κτῆμα, εἰς τὸν μικρὸν ἐκεῖνον χῶρον τοῦ κτήματος αὐτοῦ, φαίνεται ζωντανὴ ἡ εἰκὼν τῆς εὐγνωμοσύνης μιᾶς ὁλοκλήρου οἰκογενείας.

ΚΑΛΛΙΒΟΥΔΟΣ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΔΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεῖος τοῦ μικροῦ Τοτοῦ, βλέπων αὐτὸν κλαίοντα, τὸν ἐρωτᾷ :

—Γιατί κλαῖς, Τοτό ;

—Ὅλοι οἱ μικροὶ φίλοι μου ἔχουν διακοπάς, καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω, νά !

—Καὶ γιατί, ἀγάπη μου, δὲν ἔχεις ἐσὺ διακοπάς ;

—Γιατί δὲν πηγαίνω ἀκόμα 'ς τὸ Σχολεῖο !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταθυρίου Ῥόδου.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΩΤΗ - πρώτη ἡ *Ἐσμεράλδα* ἐνεγράφη διὰ τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων», καὶ ἔστειλε μάλιστα ἰδικόν της ὁλοχρύσιδον Δελτίον Ἐγγραφῆς τὸ ὁποῖον λέγει τὰ ἑξῆς: «Κύριε Ξενόπουλε. Σᾶς στέλλω τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου διὰ τὰ ὡραῖά σας Διηγήματα. Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ἐγγραφῶ καὶ εἰς τὴν Δευτέραν Σειράν, καὶ σᾶς παρακαλῶ νά με ἐγγράψετε. *Ἐσμεράλδα.*» —Ὥστε λοιπὸν ἄς το εἰξεύρῃ ὅτι εἶνε πρώτη, καὶ ἂς δεχθῇ καὶ τὰ ἰδικά μου συγχαρητήρια διὰ τὴν φιλομουσίαν της.

Ἀρχὰ καὶ ποῦ, βλέπω, μοῦ γράφεις, *Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου*. Νὰ ἰδοῦμε, τώρα ποῦ ἔκαμες τὰς ἐξετάσεις σου εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς Κας Δότνερ —ἀλήθεια, ἔχω πολλὰς φίλας καὶ εἰς τὸ νέον αὐτὸ ᾠδεῖον,—θά μου γράψῃς συχνότερα; Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ξενοπούλου σ' εὐχαριστοῦν ἐγκαρδίως δι' ὅσα γράφεις.

Νάρκισσε [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολήν. Ὄχι μόνο, τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄ. νομά σου βέβκια εἰμπορεῖς νὰ φανερώσῃς εἰς ὅποιον θέλῃς (μ' ἐνδοιεῖς) ὅταν θά τῳ στείλῃς τὰ Μικρὰ Μυστικά σου. Μ' εὐχαρίστησιν μεγάλην θἀναγνώσω καὶ τοὺς στίχους σου.

Πλοῦτον τοῦ Δουνάβεως, ἡ συμβουλὴ τοῦ φίλου σου ἐκείνου δὲν μου φαίνεται πάτσον κακή. Τώρα τὰς διακοπὰς «νὰ κοιμᾶσαι ὅσον θέλῃς νὰ τρώγῃς ὅσον θέλῃς καὶ νὰ διαβάζῃς ὅσον θέλῃς» Ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως *νὰ μὴ θέλῃς* νὰ κοιμᾶσαι περισσότερον ἀπὸ 8 ὥρας, οὔτε νὰ τρώγῃς μέχρι κόρου, οὔτε νὰ διαβάζῃς ὀλιγώτερον ἀπὸ 4 ὥρας. Τὰς λοιπὰς 12 ὥρας νὰ διασκεδάζῃς, νὰ κινῆσαι εἰς τὸ ὕπαιθρον ἢ νἀναπαύεσαι.

Ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐξοχὴν τῶν Πατησίων, ὅπου διαμένει ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία*, συλλογίζεται τί θὰ ὑποφέρουν μὲ αὐτὴν τὴν ζέστην ὄχι ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ . . . οἱ θερμασταὶ τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν σιδηροδρόμων ! Ἀλήθεια, οἱ καῒμένοι οἱ ἄνθρωποι. . . Καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις τῆς φίλης μου μ' ἔκαμε νὰ παρηγορηθῶ ὀλίγον διὰ τὴν ζέστην αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Νὰ ποῦ ὑπάρχουν κ' ἐπιστολαὶ δραστηραί. . . μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πολὺ ἀργεῖ νά τας γρίψῃ ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία*.

Τριανταφυλλένιε Κάμπε, θὰ εἶδες τί ἔγραψα εἰς τὸ προηγούμενο, φύλλον διὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Φαντάσου, ἂν εὑρίσκετο κἀνένας κακόβουλος, κ' ἐμάνθανεν ὅτι ἡ Ζωὴ Ἀναστασίου δὲν εἶνε φέτος συνδρομήτρια, δὲν θὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν εἴχαμεν τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα της καὶ νὰ συμμερισθῶμεν οὕτως εἰπεῖν τὸν θριαμβόν της ; *Κατ' οὐσίαν* ἔπρεπεν ἴσως νά την δημοσιεύσω, ἀφ' οὗ ἡ *Ἀθώα Πομενὶς* ἦτο φίλη μου καὶ με ἀναγινώσκει ἀκόμη, κατὰ τύπους ὅμως ὄχι.

Νὰ καὶ ὁ *Στρατηγὸς Ρίο-δὲλ-Κουτεντέζ*, ποῦ μ' ἐνθυμήθη ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Θά τον ἐμάλωνα διὰ τὴν ἀμέλειάν του, — ἀλλ' ἂς ἔχῃ χάριν ποῦ ἐπῆρε πολὺ καλὸν βαθμὸν εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ ποῦ ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε ἐπιμελής.— Ὄχι, ἀγαπη-έ μου, τόμον Βιβλιοθήκης δὲν θὰ ἐκδώσω φέτος· δὲν μας ἀρκοῦν τὰ «Διηγήματα» τοῦ Φαίδωνος ;

Δικηγόροι τῆς Νεολαίας, τετραπέρατοι, πολὺ ἐγέλασα μὲ αὐτὰς τὰς παρανοήσεις. Αἱ προτάσεις σας ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἄλλο φυλλάδιον. Ὅσον διὰ τὴν πληροφορίαν σας ἀδυνατῶ νὰ την δημοσιεύσω—καὶ πολὺ λυποῦμαι δι' αὐτό, — διότι θὰ ἤθελα τοὐλάχιστον μιὰν στήλην. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ την διατυπώσετε συντομώτερα; Φαντασθῆτε ἂν κάθε φίλος μου ἤθελε μισὴν στήλην διὰ πληροφορίας ! . .

Πυρειοπώλη, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι Τὸ *Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου* πληροφορεῖ τὴν *Μελῳδικὴν Φωνὴν* ὅτι δὲν την ἀναγνωρίζει ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο καὶ κατὰ συνέπειαν ζητεῖ ταχυτικά της διὰ νὰ μάθῃ ποία εἶνε· ἐπίσης προτείνει εἰς τὸ *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* νἀνταλλάξουν τὰ δ.όματά των, διότι τοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν του. — Τὸ πτωχὸν παιδίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον ἐνέγραψεν ἡ *Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς*, δέχεται εὐγνωμόνως νά τῳ στείλῃ καὶ Δέσμην Μικρῶν Μυστικῶν, καθὼς καὶ ἀνταλλαγὴν μετ' αὐτῆς, ἀφ' οὗ αὐτὸ θά την εὐχαριστήσῃ· — τὸ *Πλοῦτον τοῦ Δουνάβεως* ἀσπάζεται τὸ *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως* καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τόνομά του καὶ τὴν πατρίδα του, διότι δὲν εἶνε σωστὸν νὰ περνᾷ κανεὶς ἀπὸ ξένον κτῆμα, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ ποῖος εἶνε ὁ νοικοκύρης· — εἶνε πρώτη, καὶ ἂς δεχθῇ καὶ τὰ ἰδικά μου συγχαρητήρια διὰ τὴν φιλομουσίαν της.

Τὸ Κορινθιακὸν Κῦμα ἀσπάζεται τὸν *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* καὶ τὸ *Σπήλαιον τῶν Μουσῶν*· ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν* πῶς περνᾷ εἰς τὴν Χίον· — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον* καὶ *Νύμφην τοῦ Βορρᾶ*· — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*· — ἡ *Εὔθυμος Κόρη* ἀσπάζεται τὴν *Ξανθὴν Γαλανομάτα* καὶ *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*· — *Βίκτωρ ὁ Μαῦρος* πληροφορεῖ τὸν *Ριχάρδον Παρίσην* ὅτι τὸν συναντᾷ πολλάκις καθ' ὁδὸν καὶ συχνὰ τὸν βλέπει ποῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ σπίτι του·

— ἡ *Σπαρτιᾶτις Χειλωνὶς* συγχαίρει τὴν *Πειραϊκὴν Αὖραν* (μὰ διατὶ δὲν λέγει·) — ἡ *Χλόη* **τοῦ Κηφισσοῦ** ἐνθουσιάσθη τόσον ἀπὸ τὰ συγχαρητήρια τῆς *Παριστρίας*, ὥστε τῆς τ' ἀνταποδίδει ζωηρότερα· ἐπίσης καὶ τῆς *Ἀνθούσης Νεότητος*, τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ ἠξεύρῃ τὸ ὄνομα· — ὁ *Αἰγιεὺς* ἀσπάζεται τὸν *Παρδαλὸν Γάτον* καὶ τὴν *Μελῳδικὴν Φωνήν*, τοὺς ὁποίους ἐνθυμεῖται ἀφ' ὅτου ἦσαν συμμαθηταί· — ἡ *Ξενιτευμένη Σινωπὶς* εὐχαριστεῖ τὸ πτωχὸ παιδάκι ποῦ ἐνέγραψε, διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους του, καὶ το πληροφορεῖ ὅτι καὶ τὸ ἑπόμενον ἔτος θά το ἐγγράψῃ· εὐχαριστεῖ ἐπίσης καὶ τὸν *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ἐρωτᾷ τὸν *Ἀσπροποταμίτην* ἂν ἑτοιμάζεται φέτος διὰ τὴν Σχολήν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν:— ἡ *Ἀνθοδέσμη Μαργαριτῶν* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Μιθριδάτην* καὶ *Μαργαριτοφόρον*· — ἡ *Ἀεροναυτοποῦλα* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*· — ὁ *Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος* μὲ τὴν *Προκυμαίαν Σμύρνης*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* καὶ *Χιακὴν Μαργαρίταν*· — ἡ *Σπαρτιᾶτις Χειλωνὶς* τοὺς *Εὐέλπιδας*, *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* καὶ *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*· — *Κελαϊδίστρα* μὲ τὴν *Κόρην τῆς Ἀχαΐας* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει καὶ ἀσπάζεται.) καὶ *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*· — ἡ *Ὑπερήφανη Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Μελαγχροινὴν Ναυτοποῦλαν*.*Ναυτοποῦλαν τῆς Ἄνδρου*, *Ἐλπίδα Κόσμου* καὶ *Εὔαν*· — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς*, *Δροσερὰν Ἑσπέραν* καὶ *Ἀριάδνην τῆς Κρήτης*· — ἡ *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν* μὲ *Αἴαντα τὸν Τελαμώνιον* καὶ *Κάνε-μου-τὴ-χάρι*· — ἡ *Εὔθυμος Κόρη* μὲ τὴν *Βίγλαν*, *Ἀνέλπιστον Χαράν*, *Μαργαριτοφόρον* καὶ *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (ἂν θέλουν, μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας* μὲ τὴν *Προκυμαίαν Σμύρνης*, *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Παπαροῦναν τῆς Πεντέλης* καὶ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα*· — ἡ *Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας* μὲ τὴν *Χιωτοποῦλαν*, *Περίλυπον Ὀρφανήν*, *Πετρώδη Νάξον*, *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον* καὶ *Κυκλαδίτην* (ἂν θέλουν μὲ ὀνόματά των·) — ἡ *Ξανθὴ Βοῶπις* μὲ τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτός*, *Ἑλληνικὴν Ψυχήν*, *Θαλασσινὸν Ζωγράφον*, *Ἐρυθρὰν Ἀνθοδέσμην* καὶ *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ*· ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* μὲ τὸ *Ἀργυρόκροσσον Νέφος*, *Μιθριδάτην*, *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν*, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν*· — ἡ *Ἀνεμοζάλη* μὲ τὴν *Γρυνιάραν*, *Τυδέα*, *Ἄνθος τοῦ Ζαππείου* καὶ *Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγρων* (διότι ἔμαθεν, ὅτι δίδει λαμπρὰς ἀπαντήσεις·) — ἡ *Κωπηλᾶτις Κύθνου* μὲ τὴν *Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Πλοίαρχον Ναυαρχίδος*, *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα Δαφνοστεφῆ* καὶ *Ναύαρχον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κορινθιακὸν Κῦμα* (ἡ ἀδελφή σου πρέπει νά μου γράψῃ μόνη της· μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ περιγραφὴ καὶ τὸ ποιηματάκι καὶ ὅλα·) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων*, *Σὶδ* (ἐλήφθη·) *Εὔθυμον* Κόρην (ἔστειλα·) *Ἀγάπην τῆς Νεότητος* (ἄδικα ἐφοβήθης μή σε εἴπω «ἀδιάκριτην καὶ ἀναιδεστάτην» ποῦ δέν μου ἔγραψες τόσον καιρόν· μεταχειρίζομαι ποτὲ τοιαῦτα ἐπίθετα; . . . ἡ ἐπιστολή σου πολὺ ἐνδιαφέρουσα· σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ὑπερήφανην Ἐλπίδα* (εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνθυμοῦμαι διατὶ δὲν ἐδημοσίευσα τὸ Παιδ. Πνεῦμα; χιλιάδας λαμβάνω καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλέγω τὰ καλλίτερα, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν ἐκλέγω διὰ κλήρου δύο ἢ τρία διὰ κάθε φύλλον· τὰ λοιπά, καλὰ ἢ κακά, ἀπορρίπτονται·) *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, [ΕΕ] πολὺ ἐσφαλμένη ἡ σκέψις σου, ἀδιάφορον ὅμως, διότι μοῦ ἐνέπνευσε μίαν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἡ πληροφορία σου ἐδημοσιεύθη, διατὶ τὴν ἐπαναλαμβάνεις;) *Ἁγνὴν Φιλίαν* (μοῦ ἔγραφε τὰ κατὰ σὲ ἡ φίλη μας *Ἐσμεράλδα* καὶ πολὺ ἐλυπήθη διὰ τ' ἀλλεπάλληλα αὐτὰ δυστυχήματα· γράψε μου τώρα καὶ σύ·) *Κάβο Κόρακαν* (αὐτὰ θὰ γίνουν ἀργότερα· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Παρδαλὸν Γάτον* (ἔλαβον 1 δραχμὴν δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου· ἀλλὰ ποῖον ψευδώνυμον ἐπιθυμεῖς; θά το ἔγραφες εἰς προηγουμένην σου ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω ὑπ' ὄψει μου·) *Κοκκορόμυαλην* (σοῦ εὔχομαι καλὴν διασκέδασιν εἰς τὸν Πόρον·) *Βίκτωρα τὸν Μαῦρον* (κατενθουσιασμένοι ποῦ ἐδιάβασετὸν «Καίσαρα Κασκαμπέλ»·) *Πτερωτὴν Ταξειδιώτισα*, (ἡ πρὸς ἣν ἀπευθύνεται ἡ πληροφορία σου, δὲν εἶνε πλέον συνδρομήτρια·) *Εὔοσμον Ἴον* (διὰ τὰς ἐξετάσεις λέγεις;) *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* (τὰ εἶπα τοῦ Ἀνανία, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἔμεινεν ἀναπολόγητος . . .) *Σπαρτιάδα Χειλωνίδα* (θά σοῦ το δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (πιστεύω ὅτι σὲ ἄφισε πλέον ἡ μελαγχολία ποῦ ἔφυγες ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔγεινες τώρα καθαυτὸ . . . Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν· καλὴν διασκέδασιν!) *Αὖραν τῆς Κερκύρας* (ἀλήθεια, φαντάζομαι τί ὡραῖα ποῦ θὰ περάσῃς εἰς τὴν Χαλκίδα μεταξὺ τόσων φίλων σου καὶ φίλων μου·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημμένη ἀπὸ τοὺς φίλους μου· πολὺ ὅμως ἐλυπήθην δι' ἐκεῖνον ποῦ ἐκάθητο ἀμέριμνος, ἐν ᾧ ἐψάλλετο ὁ ἐθνικὸς ὕμνος· κρῖμα νὰ μὴ μάθῃς τὄνομά του διὰ νά τον μαυρώσω·) *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* [Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· ἄχ αὐτὸ τὸ βιολί! . .) *Ἀσπροποταμίτην* (ἐλήφθη τὸ ποίημά σου καί μου ἤρεσε πολύ· *Κεντρὶ* (ὡραιόταται αἱ γελοιογραφίαι ἧς ζέστης) ἂν δὲν ἦτον μὲ μελάνην τῆς ἀνελίνης, θά τας ἐδημοσίευα νὰ γελάσουν καὶ οἱ φίλοι μου·) *Αἰγιέα* ([Ε] εὖγε διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις· χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου· ἀλλὰ νά τῳ εἴπῃς νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι *Φασουλάκην* ἔχομεν·) *Ξενιτευμένην Σινωπίδα*, *Πανταχοῦ Παρόντα* (βεβαίως, αὐτὰ εἶνε παραδοξολογίαι καὶ τίποτε περισσότερον· ἀλλοίμονον εἰς τὸν μὴ συλλογιζόμενον τὴν αὔριον, τὸ μέλλον! ἴσως ἡ κτηνώδης ἀμεριμνησία νὰ παχαίνῃ καὶ νἀποδιώκῃ τὰς ρυτίδας· ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς δὲν εἶνε βέβαια τὸ πάχος!) *Ἑλικῶνα* (μοῦ ἤρεσαν πολὺ τὰ ποιηματάκια, προπάντων δὲ ἡ Ἐργατία· εὖγε, σὺ θὰ γράψῃς πολὺ εὔμορφα μὲ τὸν καιρόν·) *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* (ἔχει καλῶς·) *Ἐλπίδα Κόσμου* κ. λ. κ. λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14 Ἰουλίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Αὐγούστου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

301. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον ῥῆμα συνειρημένον,
Τὸ ἄλλο ἀγρότης εἰρηνικός·
Τῶν δύο τούτων συνδεομένων
Ἕλλην προβάλλει ὀνομαστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνζολωρά.

302. Στοιχειόγριφος

Ἂν καὶ εἶμαι λέξις μία, δύο πράγματα σημαίνω.
Ὄνομα πτηνοῦ καὶ μέγαν ἀρχιτέκτονα ἐμφαίνω.
Ἂν με ἀποκεφαλίσῃς
Κ' ἕνα γράμμα μου ἀλλάξῃς,
Κτῆνος τότε θἀπαντήσῃς.
Ἐὰν πάλιν τὸ κεφάλι ὡς ἀνωφελὲς πετάξῃς,
Μία νῆσος εἶνε ἡ λύσις

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζουλεΐκας

303. Αἴνιγμα.

Εἶνε πόλις, δέν σου λέγω ἐδῶ ἂν εἶνε ἢ ἐκεῖ·
Καὶ διά νά την 'βρῇς, ὦ λύτα, 'βρές τη νά σου πῶ ἀρκεῖ.]

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βράχου τῆς Κρανάης

304. Πυραμίς.

+	Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν στρατηγὸν τῶν [Ἀθηναίων.
★+★	= Μέλος τοῦ σώματος.
★★+★★	= Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
★★★+★★★	= Ποιητὴς ἕλλην νεώτερος
★★★★+★★★★	= Ποιητὴς ἕλλην ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄγνωστο Ἑλληνόπουλο.

305. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς.

Α Π Γ Τ Ε Ο
Β Τ Ο Ε Ν Π
Δ Ε Σ Ι Π Ο
Ο Ι Π Λ Ι Υ
Σ Ρ Ι Ο Π Δ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Δυστυχῶν

306. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	= Πόλις ὀνομαστή.
2 3 1 6	= Θεὰ ἀρχαία
3 2 7	= Θεὰ ἀρχαία
4 3 4 6	= Ὕψωμα γῆς.
5 8 9	= Τὸ πᾶν.
6 1 7 10	= Κράτος τῆς Ἀσίας.
7 8 6 4 6	= Μέρος δενδρόφυτον.
8 7 3 4 6	= Πτηνόν.
9 3 7	= Θεά.
10 9 8 4 6	= Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου

307. Ἐπανόρθωσις φράσεως.

Δύο πέντε, ἑπτὰ ἐννέα, κάμνουν καὶ ἀφαίρεσον τέσσαρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν

308. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Νὰ εὑρεθῶσιν ἓξ νῆσοι, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, νὰ σχηματίζουν μίαν νῆσον τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρτου.

309 Ἐλλιποσύμφωνον.

ε ι - ω ω - α ο ι η η - υ ο α ε ι - α η η

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοθρόνου Μίθρα.

310. Γρῖφος.

Μ ρε/χρῆ μα + α δίκης.
χε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βράχου τῆς Κρανάης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22

222. Κλεομένης (κλαίω, μένεις.) — 223. Ρόμβος-κόμβος. — 224. Θάλασσα-ἅλας.

225.
Κ Ι Ν
Ι Ω Η
Ι Α Σ Ω Ν
Σ Η Σ
Α Φ Δ

226.
Κ Α Λ Ο Σ
Λ Α Λ Ο Σ
Π Ι Λ Ο Σ
Μ Υ Θ Ο Σ
Ξ Υ Ν Ο Σ

227. Ἔχει 95 δένδρα — 228-230. 1. Ἀπόφευγε τὰ πάθη νέος ὤν. 2. Ὁ καλὸς υἱὸς εἶνε ἡ χαρὰ τῶν γονέων. 3 Ρίζα πολλῶν κακιῶν ἡ ἀμάθεια. — 231. ΛΕΙΨΙΑ (ΔέΛτα, στΕνη, ΛάΙος, γύΨος, ΛάρΙσσα, ἅμΑξα) — 232. Μεγάλα μὴ ποίει τὰ μικρά. — 233. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ παρελθόντος φύλλου.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς 10 λέξεις. - Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον]

Δέχομαι ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μὲ τὴν *Προκυμαίαν Σμύρνης* καὶ ἀναμένω τετράδιόν της. - *Πανταχοῦ Παρών.* (Α—44)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πάσης πόλεως. — Despina A. Oratis, Zagazik (Egypte). (Α—4)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰουλίου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 30

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Μεταξὺ ἀνθρώπων σοβαρῶν. — Μεταξὺ ἀνθρώπων νέων. — Ἑρμάνη καὶ Ἀδελαΐς.

Τὸ γεῦμα, τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου δὸν Ὀνοράτου εἰς τοὺς εὐγενεῖς του ξένους, ἦτο μακρὸν καὶ πλουσιώτατον. Κατὰ τὴν διάρκειάν του, ὁ Ἰωβῆνος παρηκολούθησε προσεκτικώτατα τὴν συνομιλίαν, ἡ ὁποία συνήφθη μεταξὺ τοῦ ὑποκόμητος, τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῦ δὸν Ἰουστήνου, τῶν μόνων προσώπων τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των καὶ τῆς ἡλικίας των, εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν τὸν λόγον.

Ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ τέλος ἤκουσεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπερίμενε μὲ τόσην ἀγωνίαν, — διότι μόνον κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ δὸν Ὀνοράτος εἶπε πρὸς τὸν ὑποκόμητα Ἰωάννην:

— Ἤθελα νά σας παρακαλέσω, Ἐκλαμπρότατε Αὐθέντα, ἐὰν ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν, νἀκούσετε τὸν νέον ἀπόλογον ποῦ συνέθεσεν ὁ Ἰωβῆνος. Εἶνε ἡ μόνη εὐκαιρία διὰ νὰ τύχῃ αὐτῆς τῆς τιμῆς, ἀφ' οὗ μοῦ ἐκάματε ἤδη τὴν χάριν νὰ θέσετε ὑπὸ τὰς διαταγάς μου δι' ὀλίγας ἡμέρας τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί.

Ὁ Γάστων, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἀκούσῃ ἕως τώρα αὐτὴν τὴν εἴδησιν, καὶ ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκοπτεν ἐπὶ τοῦ ἀργυροῦ του πινακίου ἓν γλύκυσμα, ἐβύθισε τόσον δυνατὰ τὸ μαχαῖρί του εἰς τὴν σκληρὰν κρούσταν, ὥστε ἡ λεπὶς ἐχάραξε τὸ μέταλλον καὶ το ἔκαμε νὰ τρίξῃ σπαρακτικῶς. Ἔπειτα ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν, καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί του, οἱ συνήθως τόσον γλυκεῖς, ἐξήστραψαν φοβεροὶ καὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Ἰωβήνου μ' ἔκφρασιν ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς.

Μὴ δυνάμενος, — διότι ἡ καλὴ ἀνατροφή του το ἀπηγόρευε, - νὰ ἐρωτήσῃ τὸν δὸν Ὀνοράτον, καὶ μὴ ἀναγινώσκων τίποτε ἐπὶ τοῦ ἀπαθοῦς προσώπου τοῦ Ἰωβήνου, ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν ὅτι προσέχει μόνον εἰς τὸ νὰ ὑπηρετῇ τὴν Ἑρμάνην, ὁ Γάστων ἀπώθησε τὸ πινάκιόν του καὶ ἐστάθη ἀκίνητος καὶ μελαγχολικός, ἐν ᾧ ὁ ὑποκόμης ἀπεκρίνετο ὡς ἑξῆς εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Ἡγουμένου τῆς Βουλβόννης:

— Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρως, Αἰδεσιμώτατε, διὰ τὴν καλήν σας πρότασιν. Θὰ ἤκουα μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν τοὺς στίχους τοῦ μικροῦ σας φίλου, ἂν ἡ διαμονή μας εἰς τὸ Μοναστήριον ἐπρόκειτο νὰ παραταθῇ κατὰ τὸ σύνηθες. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φοράν, εἶνε ἀνάγκη νἀναχωρήσωμεν μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας, τὰ μὲν τέκνα μου μὲ τὴν ἀκολουθίαν των πρὸς τὸ Βέρναζον, ἐγὼ δὲ πρὸς ἄλλο μέρος, περὶ τοῦ ὁποίου θά σας εἴπω ἀφ' οὗ ἀπαγγείλετε τὴν Εὐχαριστίαν... διότι, καθὼς βλέπω, τὸ ὡραῖον αὐτὸ γεῦμα ἐτελείωσε.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, μείνας μόνος μετὰ τοῦ δὸν Ἰουστήνου καὶ τοῦ Ἡγουμένου, ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης ἐκάθησεν ὑπὸ τὴν οὐρανίαν τῆς ἡγεμονικῆς του καθέδρας, καὶ δι' εὐγενοῦς νεύματος ἔδωσε τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς δύο κληρικοὺς νὰ καθήσουν πλησίον του.

— Τώρα, αἰδεσιμώτατε, εἶπε πρὸς τὸν δὸν Ὀνοράτον, πρέπει νά σας ἐμπιστευθῶ τὰς ὑποθέσεις μου καὶ νὰ παρακαλέσω τὴν Ἀδελφότητά σας νὰ συντελέσῃ, διὰ τῶν εὐχῶν της, εἰς τὴν αἰσίαν των ἔκβασιν. Γνωρίζετε ἀρκετὰ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας πρὸς τὸν γαμβρόν του καὶ τοὺς ἀνεψιούς του, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νά σας ὑπενθυμίσω τὰ θλιβερὰ αὐτὰ πράγμα-

«Κύτταξε ἐκεῖ κάτω 'στὸ δρόμο καὶ 'πέ μου...» (Σελ. 239, στ. α')